Învăţături practice din cartea Iov

William Kelly

© CSV, Online începând de la: 26.12.2018, Actualizat: 26.12.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Cuprins

Partea 1: Bănuieli 3
Partea a 2-a: Căile de guvernare ale lui Dumnezeu 5
Partea a 3-a: Suferinţele celui drept 8
Partea a 4-a: Ştiu că Răscumpărătorul meu trăieşte! 10
Partea a 5-a: Unul dintr-o mie 14
Partea a 6-a: Mustrări severe 18
Partea a 7-a: Un rătăcit este învăţat 20
Partea a 8-a: Două descoperiri despre Dumnezeu 22
Partea a 9-a: Dumnezeu Însuşi dă răspunsul 26
Partea a 10-a: Nici un răspuns la o mie de întrebări 28
Partea a 11-a: Cine s-ar putea compara cu Dumnezeu? 31
Partea a 12-a: O viaţă trăită în harul lui Dumnezeu 33

Partea 1: Bănuieli

Pentru un credincios sincer nu este nimic mai dureros decât să fie acuzat pe bază de presupuneri nedovedite. Şi aceasta au făcut cei trei prieteni faţă de Iov. Ei nu puteau prezenta fapte, care ar fi fost capabile să convingă conştiinţa lui. În loc să facă aceasta, căutau o dovadă pentru bănuiala lor şi în cuvinte nestăpânite, deseori răzvrătite căutau să găsească aceasta la Iov greu încercat.

Aceasta era pentru el deosebit de zdrobitor, şi noi ştim cât de dureros a simţit el aceasta. Duhul de critică, care stăpânea pe prieteni, i-a împiedicat să aştepte până când Dumnezeu va aduce adevărul lucrurilor la lumină. Căci fără îndoială la Iov era ceva de învinuit, dar el nu a făcut păcatele ascunse, la care ei făceau aluzie. Ei au depăşit orice limită, care s-ar fi cuvenit unei purtări de grijă plină de dragoste, şi nu s-au dat în lături să rostească pe faţă sentinţa lor aspră. Cu siguranţă Dumnezeu ne face cunoscut toate acestea, ca să ne atenţioneze cu privire la această greşeală fundamentală în judecarea celorlalţi credincioşi.

Nimic nu este mai periculos decât judecarea după aparenţe. Chiar dacă s-ar aduce reclamaţii mai grave şi mai justificate decât cele pe care prietenii le-au putut aduce împotriva lui Iov, totuşi Adunarea nu are voie să exercite disciplinarea – şi nici nu ar trebui personal să judeci – atâta timp cât Dumnezeu nu a revelat adevărul. Niciodată nu s-ar fi ajuns la unele sciziuni sau înstrăinări personale, dacă s-ar fi ţinut mai mult cont de aceasta. Şi deoarece avem în Scriptură o carte, care între altele are scopul să ne păzească de astfel de greşeli, suntem mult mai puţin scuzabili decât prietenii lui Iov.

Pentru Iov era greu să determine pe prieteni să gândească altfel, deoarece ei se refereau la exprimările lui greşite. În privinţa aceasta, cu regret ei aveau mare dreptate! Cu toate acestea, conştiinţa lui este curată: el ştie că prietenii lui îl nedreptăţesc în deducţiile lor. El se ştie nevinovat de păcatele îngrozitoare, ascunse, de care ei îl învinovăţesc. Chiar dacă el nu înţelege de ce vin aceste suferinţe peste el, crede totuşi că Dumnezeu Îşi are mâna în toate. Şi acum sufletul lui în această furtună, care bântuie în viaţa lui, este mânat încoace şi încolo între deznădejde şi speranţă, între revoltă şi încredere. Că la el se găseşte de asemenea speranţă şi încredere a credinţei, putem vedea din seria de discuţii care urmează (Iov 15-19). Vedem acolo, că înapoia cuvintelor lui Iov stă o încredere mare în dragostea lui Dumnezeu, că el este capabil în suferinţa lui să exprime o credinţă care este mult mai tare şi mai statornică decât a celorlalţi. Şi când la sfârşitul istoriei lui Dumnezeu aduce aceasta la lumină, prietenii, care nu au ştiut despre ea, ajung ruşinaţi: Iov însuşi trebuie să se roage pentru ei.

Prima serie de discuţii (Iov 3-14) arată clar cum bănuiala celor trei prieteni faţă de Iov creşte mereu. Ei nu au venit imediat cu cele mai răutăcioase concluzii. La început a fost îngrijorarea, în mod deosebit la Elifaz; mai târziu bănuiala a crescut. Şi Iov s-a împotrivit cu înverşunare crescândă la învinovăţirile rele ale lor, la care el prin felul în care s-a prezentat a subminat încrederea bună a prietenilor în veridicitatea dreptăţii sale.

Începând cu capitolul 15 devine vizibil că părerea celor trei prieteni se consolidează tot mai mult. Ei încep să vorbească tot mai deschis. Iov dimpotrivă, când se adresează prietenilor, devine liniştit în exterior, şi mai demn. Însă lăuntric el este departe de ei, mai mult decât a fost vreodată mai înainte. El îi tratează ca oamenii care nu înţeleg nimic din situaţia în care se află el şi nu au nici o înţelegere clară a căilor lui Dumnezeu. În felul acesta se pierde de ambele părţi orice influenţă bună, atât cu privire la mângâiere, cât şi cu privire la îndemnul dumnezeiesc. În mod regretabil în ei toţi se găseşte numai eşec. Niciunul din ei nu pot da răspunsul adevărat la întrebarea grea, până când Dumnezeu Însuşi îi învaţă pe toţi la sfârşitul cărţii.

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (1)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (1) Verdächtigungen“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1992, pag. 138 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 2-a: Căile de guvernare ale lui Dumnezeu

Prietenii lui Iov puteau să-şi imagineze suferinţa numai ca răsplată. Ei puteau vedea pe Dumnezeu, care a trimis suferinţa, numai ca Judecător. Am remarcat aceasta deja altădată. Vrem acum să privim această greşeală sub un alt aspect. Şi atunci putem spune: ei credeau că lumea, aşa cum ea se prezenta privirii lor, ar trebui să dea o imagine a gândurilor lui Dumnezeu despre om. Sentinţa lui Dumnezeu cu privire la căile unui om era după părerea lor clar dedusă din situaţiile pământeşti ale acestuia. Tot ce era permis pe pământ, trebuie să fie o imagine fidelă în oglindă a gândurilor lui Dumnezeu în cer despre această chestiune. Aşa s-a ajuns că ei au bănuit pe Iov de mare făţărnicie, acum când asupra lui a venit o „judecată" aşa de îngrozitoare – tocmai în contrast cu viaţa lui de odinioară.

Însă adevărul, pe care ni-l oferă privirii viaţa trăită sub permisiunea lui Dumnezeu, este cu totul altul. Nu au suferit întotdeauna cei drepţi în lumea aceasta? Nu au fost duşmanii lor întotdeauna mai tari decât ei? Ştim bine că lucrurile au stat aşa. Ar trebui noi să fim înclinaţi să facem aceeaşi greşeală, căci ce învăţătură bogată şi clară ne dă cartea Iov! Acelaşi Dumnezeu, care dă mărturie în cer despre umblarea dreaptă a lui Iov (Iov 1), îi trimite în acelaşi timp încercarea cea mai grea. Un contrast mai mare nici nu se poate imagina.

Cine vede aici bunul plac – aşa cum a făcut Iov -, acela nicidecum nu cunoaşte intenţia lui Dumnezeu. Gândul din Evrei 12, că El disciplinează pe cel care îl iubeşte, este aici la locul potrivit. Cartea Iov este ca să spunem aşa o prezentare vechi-testamentală măreaţă a acestui gând în formă dramatică. Dar dacă aşa stau lucrurile, atunci este de asemenea har deplin din partea Lui, care vrea să transforme răul spre bine pentru aceia, pe care El îi iubeşte. Şi drept urmare părerea prietenilor, care voiau ca în locul bunului plac să impună dreptatea cea mai severă, era total ne la locul ei.

În timpul acela aceasta nu putea fi deplin înţeleasă. Hristos şi harul nu erau încă revelate. Însă Dumnezeu au fost întotdeauna acelaşi şi voia şi în timpul acela să fie cunoscut de ai Săi ca Dumnezeul harului. Începând chiar de la primul început al istoriei omenirii, imediat după căderea în păcat, El S-a făcut cunoscut în felul acesta. Sămânţa femeii, care trebuia să sfărâme capul şarpelui, era prima făgăduinţă a acestui har (Geneza 3.15 „Şi vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie şi între sămânţa ta şi sămânţa ei; ea îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul"."; 2. Timotei 1.9 „El ne-a mântuit şi ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu potrivit faptelor noastre, ci potrivit propriului Său plan şi harului care ne-a fost dat în Hristos Isus mai înainte de timpurile veacurilor,"). Fiul Omului, care acolo a fost anunţat ca Salvator, va avea biruinţa asupra răului; dar nu în alt fel, decât prin suferinţă. Ca Cel lovit El va bate pe satan. Şarpele nu Îl va cruţa. Chiar dacă i s-ar zdrobi capul, el va zdrobi călcâiul Fiului Omului, sămânţa femeii. Acestea sunt căile lui Dumnezeu cu Fiul Său preaiubit. Cine poate arăta măcar un singur păcat al lui Isus? Şi cu toate acestea drumul Lui spre biruinţă a fost un drum al suferinţei. Să fie atunci cu omul altfel, care este un preaiubit nu din pricina lui însuşi, ci din pricina lui Hristos? Dacă Fiul, Cel desăvârşit de ascultător, a trebuit să sufere toate acestea, şi să intre în gloria Sa (Luca 24.26 „Nu trebuia să pătimească Hristosul acestea şi să intre în gloria Sa?""; vezi şi Iov 2.10 „Dar el i-a zis: „Vorbeşti cum ar vorbi una din femeile fără minte. Ce?

Am primit de la Dumnezeu binele şi să nu primim răul?“În toate acestea, Iov n-a păcătuit cu buzele lui.“), cu cât mai mult este necesar ca credinciosul slab să înveţe sub mâna educatoare a Tatălui să înţeleagă lucrurile minunate care i-au fost dăruite de Dumnezeu.

Este remarcabil că în inimile celor trei prieteni nu se iveşte nici măcar o clipă gândul la această călăuzire plină de dragoste, la intrarea în glorie prin suferinţe. Însă putem presupune – chiar dacă nu ştim exact, căci ei au trăit în afara descoperirilor dăruite părinţilor -, că lor nu le era necunoscută prima vestire a harului divin (Geneza 3). În sistemul lor de dreptate harul nu a avut loc. Şi ei ţineau cu tărie de nezguduit la acest sistem – am văzut deja.

Cu totul altfel era la Iov. Chiar dacă în momente de răzvrătire atribuia lui Dumnezeu samavolnicie, totuşi inima lui nu avea pace. Şi aşa vedem în partea care începe cu capitolul 15, că la Iov se întâlnea gândul referitor la har, la mântuire şi răscumpărare. Este unul din punctele culminante ale cărţii, când lumina străpunge întunericul la el şi credinţa lui se manifestă în mod minunat (Iov 19).

Şi totuşi – adevărul are întotdeauna mai mult decât o latură – trebuie să spunem că lecţia dată nouă de cartea Iov s-ar pierde dacă în cei trei prieteni am vedea numai lipsa de spirit autocritic. Felul de gândire greşit a fost intensificat la ei prin înţelegere greşită. Nu este deseori aşa? Cât de greu poate fi să spui într-un anumit caz, dacă este vorba de greşeală sau de îndărătnicie. Nu numai gândurile păcătoase şi duşmănoase, ci şi necunoaşterea cu privire la căile lui Dumnezeu a condus pe prieteni la o comportare lipsită de dragoste.

Necredincioşii şi cei neîntorşi la Dumnezeu sunt îndepărtaţi de la Dumnezeu prin încăpăţânare şi prin minciuna lui Satan. Cu cei temători de Dumnezeu este altfel. Şi ei pot fi duşi în rătăcire în mod trist. Însă de cele mai multe ori este atunci o cunoaştere superficială despre Dumnezeu sau despre oamenii care conduc pe drumuri greşite. Adevărul pe jumătate este deosebit de periculos. Felul de a studia unilateral poate fi foarte nimicitor. Când adevărurile relative sau valabile individual sunt făcute principii absolute şi li se dă o interpretare raţională, şi pe lângă aceasta din ele se trag cele mai aspre concluzii, ce confuzii mari şi dogme nespirituale rezultă atunci!

Tocmai am amintit, că suferinţa credincioşilor deseori nu este în concordanţă cu buna plăcere a lui Dumnezeu cu privire la umblarea lor. Dar pe de altă parte nu este adevărat, că păcatul nu are nimic a face cu suferinţa omului în lumea aceasta. Dacă nu ar fi nici un păcat, niciodată nu ar fi fost suferinţă. Harul a fost revelat deja în Paradis, dar la fel şi judecata. După căderea în păcat pământul trebuia să fie o scenă a blestemului şi încercării, acoperit cu spini şi pălămidă, cu moarte şi suferinţă pretutindeni. Şi dacă privim omul în viaţa aceasta, oricine ar fi el: dacă el trăieşte în păcat, nu are el de suferit? Fără îndoială, da! Este o regulă fix stabilită a căilor de guvernare ale lui Dumnezeu, că nimeni nu se poate deda păcatului fără să aibă ca urmare răsplata severă din mâna lui Dumnezeu, cu toate că pentru lucrarea harului întotdeauna este o posibilitate. Este valabil nu numai pentru viitor, ci şi pentru viaţa aceasta, că se culege ceea ce s-a semănat.

Dar aceasta este singurul lucru şi tot adevărul? Este Dumnezeu limitat în ceea ce face şi nu face? Desigur nu! Aici se arată, ceea ce am remarcat deja, că noi avem a face nu numai cu Dumnezeu, ci şi cu satan. El ştie foarte bine în ce fel trebuie să pună pe prim plan o parte

deosebită a adevărului, pentru ca prin aceasta să ducă în rătăcire pe credincioşi. El este nu numai acuzatorul nostru înaintea lui Dumnezeu (Apocalipsa 12.10 „Şi am auzit un glas puternic în cer, spunând: „Acum a venit mântuirea şi puterea şi Împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Hristosului Său; pentru că a fost aruncat afară acuzatorul fraţilor noştri, cel care-i acuza înaintea Dumnezeului nostru zi şi noapte;“), ci şi înşelătorul, mincinosul de la început, tatăl minciunii (Ioan 8.44 „Voi sunteţi din tatăl vostru, diavolul, şi vreţi să faceţi poftele tatălui vostru. El a fost ucigaş de la început şi n-a stat în adevăr, pentru că nu este adevăr în el. Când vorbeşte minciuna, vorbeşte din ale sale, pentru că este mincinos şi tatăl minciunii:“). Aşa cum el este lupul în piele de oaie, căpetenia întunericului, care vine la noi ca înger al luminii, la fel el este şi mincinosul îmbrăcat în haina adevărului (pe jumătate) (Geneza 3.5 „Pentru că Dumnezeu ştie că în ziua când veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul“.“). Să fim cu ochii în patru înaintea lui! Noi nu vom fi scuzaţi, dacă vom fi înşelaţi de el. Prietenii lui Iov nu au fost. Cu cât mai puţin vom fi noi, care posedăm cartea Iov şi în afară de aceasta încă multe alte atenţionări. Întreaga Sfânta Scriptură este în posesia noastră. Şi mai mult: noi Îl cunoaştem pe Hristos Însuşi, Cel care este calea, adevărul şi viaţa, ca Domn al nostru. Cât de mare este atunci responsabilitatea noastră de a umbla în lumina pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o în El!

Cu privire cunoscătoare de oameni viaţa sufletului credinciosului, chiar şi în slăbiciunea lui, este încercată şi marcată. Dumnezeu, cunoscătorul inimii, vrea să ne ajute să ne cunoaştem pe noi înşine. El Însuşi ne îndreaptă atenţia, că, în timp ce Iov şi prietenii lui nu erau de scuzat, responsabilitatea noastră este mult mai mare în acest timp de har.

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (2)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (2) Regierungswege Gottes“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1992, pag. 213 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 3-a: Suferinţele celui drept

Versete călăuzitoare: Iov 16.10,11,16,17,20,21 „(10) Ei îşi deschid larg gura împotriva mea; îmi lovesc obrajii cu dispreţ, se adună împreună împotriva mea. (11) Dumnezeu m-a dat celui nelegiuit şi m-a aruncat în mâinile celor răi.“ „(16) Faţa mea este roşie de plâns şi pe genele mele este umbra morţii, (17) deşi nu este violenţă în mâinile mele şi rugăciunea mea este curată.“ „(20) Prietenii mei sunt batjocoritorii mei, dar ochiul meu varsă lacrimi către Dumnezeu. (21) De ar fi un mijlocitor pentru om la Dumnezeu, ca un fiu al omului pentru prietenul său!“

> **Iov 16.10,11,16,17,20,21:** Ei îşi deschid larg gura împotriva mea; îmi lovesc obrajii cu dispreţ, se adună împreună împotriva mea. Dumnezeu m-a dat celui nelegiuit şi m-a aruncat în mâinile celor răi. … Faţa mea este roşie de plâns şi pe genele mele este umbra morţii, deşi nu este violenţă în mâinile mele şi rugăciunea mea este curată. … Prietenii mei sunt batjocoritorii mei, *dar* ochiul meu varsă lacrimi către Dumnezeu. De ar fi un mijlocitor pentru om la Dumnezeu, ca un fiu al omului pentru prietenul său!

Această prezentare a suferinţelor celui drept, înconjurat de duşmani şi batjocoritori, ne aminteşte în chip viu de psalmi, în mod deosebit Psalmul 22. Chiar şi concordanţa unor expresii ne surprinde (Iov 16.10 „Ei îşi deschid larg gura împotriva mea; îmi lovesc obrajii cu dispreţ, se adună împreună împotriva mea.“ şi Psalmul 22.13 „Şi-au deschis gura împotriva mea ca un leu care sfâşie şi răcneşte.“). Psalmul 22 este o prezentare profetică a suferinţelor lui Hristos la cruce. Ne-am referit deja, cum Iov în anumite privinţe în împrejurările lui este un model al Domnului Isus. Dar cât de cu totul alta este comportarea lui în aceste împrejurări decât comportarea Mântuitorului! În gura lui Iov nu se găsesc cuvintele: „Totuşi Tu eşti Cel Sfânt” (Psalmul 22.3), cu care Mântuitorul a primit toate suferinţele, chiar şi cele din partea oamenilor, din mâna Tatălui Său. Faţă de desăvârşirea lui Hristos, Iov arată – în aceleaşi împrejurări – ce este slăbiciunea omenească. El învinuieşte pe Dumnezeu, şi urmarea naturală este amărăciunea. Starea sufletească a unui om este determinată de relaţia lui cu Dumnezeu. De aceea cât este deosebit de important să posedăm cunoaşterea adevărată despre Dumnezeu şi să ne bucurăm în El, aşa cum este El cu adevărat! Chiar dacă noi trebuie să ne condamnăm singuri, totuşi sufletul nostru se odihneşte la El cu încredere deplină în dragostea Sa. Şi numai atunci când noi ne bucurăm din toată inima de dragostea Lui, putem dovedi dragoste altora.

Minunate însă au fost căile bogate în har ale lui Dumnezeu cu Iov suferind! Cu cât pătrundem mai mult în această istorie bogată în conţinut şi învăţătură, cu atât mai viu ne devine conştient că mâna care loveşte a Domnului este o mână a dragostei. Ceea ce noi cunoaştem ca adevăr din frumosul capitol doisprezece al epistolei către Evrei vedem, ca să zicem aşa, petrecându-se aici înaintea ochilor noştri, şi anume aşa fel că devenim mereu conştienţi: acest Iov nu este o făptură ciudată, probabil legendară din negura timpurilor, în care putem pătrunde cu greu. Nu, el este un om viu, un om care a trăit, ale cărui căi şi suferinţe au fost păstrate pentru noi în Scriptură prin înţelepciunea prevăzătoare a lui Dumnezeu, aşa că noi îl avem aproape de noi şi îl cunoaştem clar ca pe unul dintre noi. Suferinţa lui este în principiu şi suferinţa noastră. Dumnezeul, Cel care i le-a trimis, este şi Dumnezeul nostru. Şi învăţătura minunată, pe care el a învăţat-o prin harul lui Dumnezeu în suspine şi amărăciunea sufletului, putem s-o învăţăm şi

noi.

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (3)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (3) Die Leides des Gerechten“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1992, pag. 233 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 4-a: Ştiu că Răscumpărătorul meu trăieşte!

Versete călăuzitoare: Iov 19.23-27 „(23) ⍰ O, de ar fi scrise cuvintele mele! O, de ar fi înscrise într-o carte! (24) De ar fi gravate cu condei de fier şi plumb, în stâncă, pentru totdeauna! (25) Dar ştiu că Răscumpărătorul meu trăieşte şi la urmă El Se va ridica pe pământ. (26) Şi după ce această piele a mea va fi nimicită, totuşi fiind în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu: (27) pe care eu însumi Îl voi vedea şi ochii mei Îl vor privi, şi nu ai altuia. Mi se topesc rărunchii înăuntrul meu.“

> **Iov 19.23-27:** O, de ar fi scrise cuvintele mele! O, de ar fi înscrise într-o carte! De ar fi gravate cu condei de fier şi plumb, în stâncă, pentru totdeauna! *Dar ştiu că Răscumpărătorul meu trăieşte* şi la urmă El Se va ridica pe pământ. Şi după ce această piele a mea va fi nimicită, totuşi *fiind* în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu: pe care eu însumi Îl voi vedea şi ochii mei Îl vor privi, şi nu ai altuia. Mi se topesc rărunchii înăuntrul meu.

Aici, ca răspuns la toate acestea, unde împrejurările, prietenii şi înainte de toate propria inimă rătăcitoare au încercat să-l înstrăineze tot mai mult şi tot mai departe de Dumnezeu, lumina credinţei începe deodată să lumineze întunericul drumului de suferinţe al lui Iov. Ce spune el acum nu se potriveşte în cadrul gândurilor lui de odinioară, contrazice cele mai multe din cele pe care el le-a exprimat până acum. Nici nu sunt gândurile lui proprii, ci el se alătură momentelor, pe care le-am cunoscut deja, în care Duhul lui Dumnezeu l-a luminat, la fel de neaşteptat ca şi acum. Gândul la *Mijlocitorul* (Iov 9.33 „Nu este între noi un mijlocitor care să-şi pună mâna peste amândoi.“), la *Martorul în ceruri* (Iov 16.19 „Chiar acum, iată, Martorul meu este în ceruri şi Cel care mărturiseşte pentru mine este în locurile înalte.“) şi la o *înviere a morţilor* (Iov 14.14 „Dacă moare un om, va trăi el din nou? În toate zilele luptei mele aş aştepta, până mi-ar veni schimbarea.“) sunt contopite aici în cunoaşterea că Salvatorul lui trăieşte şi că Acesta, chiar dacă trupul nenorocit al lui Iov va pieri, *va triumfa* cândva *asupra țărânei*. Atunci Iov îl va vedea ca Dumnezeu al lui şi se va bucura personal în El, şi inima lui priveşte spre acest moment cu o dorinţă mare (Iov 19.25-27 „(25) Dar ştiu că Răscumpărătorul meu trăieşte şi la urmă El Se va ridica pe pământ. (26) Şi după ce această piele a mea va fi nimicită, totuşi fiind în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu: (27) pe care eu însumi Îl voi vedea şi ochii mei Îl vor privi, şi nu ai altuia. Mi se topesc rărunchii înăuntrul meu.“).

Aceste cuvinte fac parte desigur din cele mai frumoase cuvinte, pe care le găsim în cartea Iov, da, ele fac parte din cele mai minunate manifestări ale credinţei din întreaga Scriptură. Lui Dumnezeu l-a plăcut să împlinească rugăciunile lui Iov, care au precedat aceste cuvinte. Ele au fost scrise, păstrate într-o carte. Şi în ce carte deosebită! Şi chiar dacă ele nu sunt realmente gravate în stâncă cu un condei de fier, sunt totuşi păstrate pentru veşnicie în Cuvântul lui Dumnezeu, care vor rămâne păstrate chiar şi atunci când stânca s-a prăbuşit demult în praf (Iov 19.23,24 „(23) ⍰ O, de ar fi scrise cuvintele mele! O, de ar fi înscrise într-o carte! (24) De ar fi gravate cu condei de fier şi plumb, în stâncă, pentru totdeauna!“). Cât de puternic este Dumnezeu, care poate în astfel de împrejurări să lucreze astfel de lucruri în inima unui om, care într-un anumit sens era încă un rătăcitor!

Dacă ne gândim câte cunoştinţe bogate despre lucrurile divine posedăm noi prin Sfânta

Scriptură, atunci trebuie să fim cuprinşi de uimire că în aceste timpuri de demult şi în afara descoperirii făcute lui Israel au putut fi rostite astfel de gânduri. Dar chiar dacă în zilele acelea Dumnezeu a făcut cunoscut puţine lucruri – acel puţin a trăit prin puterea Duhului Sfânt în inimile acelora care credeau. Găsim aceasta şi la patriarhi, chiar şi la Iacov. Deoarece principiul credinţei lucra aşa de puternic în ei, ei puteau deseori să spună lucruri pe care noi acum le cunoaştem ca şi cuvinte profetice, deoarece lumina deplină a împlinirii a strălucit asupra lor. Ne aminteşte de un cuvânt din cartea Proverbe: „Multă hrană este în arătura săracilor” (Proverbe 13.23). Dumnezeu a trezit în ei credinţa, care a dat cunoaşterii lor limitate o însemnătate mare în viitorul îndepărtat.

La noi ameninţă pericolul contrariului! În Hristos ne-a fost revelată plinătate de har şi adevăr. Dar trăim noi în ea? Are „multe” la noi acelaşi efect asupra vieţii noastre spirituale aşa cum a avut „puţinul” la credincioşii din zilele de demult? Nu este deseori aşa, că noi posedăm personal puţin din multul care ne-a fost dăruit?

Fie ca şi noi să ne putem bucura ca Iov de aceeaşi certitudine, aşa cum a făcut el în mijlocul încercărilor sale! Şi să nu fie necesar ca Dumnezeu să ne facă să ne ruşinăm gândind la credinţa lui Iov, deoarece siguranţa lui într-o aşa cunoaştere redusă era mai mare decât a noastră!

În viaţa spirituală este aşa, că în puţine cuvinte se spune de cele mai multe ori cel mai mult. Pe când Iov în suferinţa lui cea mai mare a ajuns la o mărturisire a credinţei pe cât de neaşteptată pe atât de minunată, găsim în cuvinte puţine o aşa bogăţie de gânduri, că se merită să meditcăm în mod deosebit la acest pasaj.

Ce este credinţa – nu conţinutul ei, ci în ceea ce priveşte natura şi caracterul ei -, nu găsim niciunde în Scriptură exprimat mai clar ca în Evrei 11. Ea este o certitudine cu privire la lucrurile care nu se văd, o speranţă în făgăduinţele care încă nu au fost împlinite. Şi Duhul Sfânt lasă pe credincioşii Vechiului Testament să treacă prin faţa noastră: toţi bărbaţi şi femei, care ţineau cu tărie la lucrurile nevăzute, la făgăduinţe neîmplinite, în mijlocul împrejurărilor care stăteau în contradicţie absolută cu aşteptările lor. Taina credinţei lor era, că ei ţineau cu tărie de Dumnezeu ca Acela care „dă viaţă celor morţi şi cheamă cele care nu sunt ca şi cum ar fi”. Aşa a acţionat Avraam (Romani 4.17,18 „(17) (după cum este scris: „Te-am rânduit tată al multor naţiuni“) înaintea lui Dumnezeu, pe care L-a crezut, care dă viaţă celor morţi şi cheamă cele care nu sunt ca şi cum ar fi; (18) el, împotriva speranţei, a crezut cu speranţă, ca să devină tată al multor naţiuni, potrivit cu ceea ce s-a spus: „Aşa va fi sămânţa ta“;“) şi în principiu aşa au acţionat toţi care ca şi el „împotriva speranţei, au crezut cu speranţă”. Credinţa lor a crescut prin harul lui Dumnezeu odată cu greutăţile, şi când apoi au venit la ei înşişi împotrivirea, suferinţa, necazul şi le-au ameninţat viaţa şi persoana lor, atunci ei puteau exclama împreună cu psalmistul: „Carnea mea şi inima mea se topesc; Dumnezeu este stânca inimii mele şi partea mea pentru totdeauna” (Psalmul 73.26) şi împreună cu profetul: „Pentru că, deşi smochinul nu va înmuguri şi rod nu va fi în viţe, rodul măslinului va lipsi şi ogoarele nu vor da hrană, turma va fi nimicită din staul şi nu va fi nici o cireadă în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi veseli în Dumnezeul salvării mele” (Habacuc 3.17,18).

Printr-o astfel de credinţă au putut rămâne credincioşi chiar şi în mijlocul duşmanilor şi la enumerarea greutăţilor lor puteau mărturisii cu îndrăzneală: „Toate acestea au venit peste noi

şi noi nu Te-am uitat şi n-am fost necredincioşi legământului Tău” (Psalmul 44.17).

Ah, acest „cu toate acestea” al credinţei! Ce har să poţi rosti aceasta din toată inima! Să poţi spune lumii, batjocoritorilor, împrejurărilor, vieţii întregi, da, chiar şi morţii: Ceea ce îmi prezinţi este adevărat, recunosc; tu mă pui în faţa realităţilor, ei bine, eu trăiesc în ele, dar cu toate acestea ţin cu tărie la Dumnezeul meu, la făgăduinţele şi promisiunile Lui, şi mă bucur, ca şi cum aş vedea pe Cel nevăzut (Evrei 11.27 „Prin credinţă a părăsit Egiptul, netemându-se de mânia împăratului, pentru că a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut.“).

Aşa era şi la Iov. Făcând excepţie de suferinţele lui trupeşti, cât de multe au fost îndoielile, cărora a fost expus! Mereu încearcă prietenii lui să facă să i se clatine credinţa şi încrederea lui în Dumnezeu. Şi când Iov privea în jurul lui, el trebuia să le dea dreptate. Însă după aceea credinţa lui învinge şi el spune: Ştiu că Răscumpărătorul meu trăieşte! Da, el este foarte convins de aceasta, cu toată starea lui aparent lipsită de speranţă!

Iov trăia în afara lui Israel. Însă istoria lui a fost scrisă în ebraică, şi Dumnezeu a dăruit-o lui Israel ca parte a revelaţiei Sale. Şi acum este ciudat, că Duhul Sfânt, ca să redea gândurile lui Iov referitoare la răscumpărătorul său, foloseşte un cuvânt, care şi în alte locuri este tradus prin „răscumpărător”. Iov spune deci literar: ştiu că răscumpărătorul meu trăieşte. În Leviticul 25.25-55 se vorbeşte despre acest răscumpărător.

Dacă moştenirea unui israelit era vândută din cauza sărăciei, atunci fratele lui trebuia să răscumpere sau să cumpere înapoi cele vândute. Dacă era un sărăcit în Israel, aşa de sărac, că trebuia să se vândă pe sine însuşi ca sclav la un străin, era posibilă pentru el o astfel de dezlegare, adică răscumpărarea prin plata unui preţ de răscumpărare, şi anume, printr-unul din rudele lui de sânge. Şi pentru răzbunătorul sângelui se foloseşte acelaşi cuvânt „răscumpărător” sau „eliberator”.

Nu putem intra aici în detalii referitoare la înţelesul spiritual; ne mulţumim cu referirea la faptul că aici avem unul din modelele deosebit de frumoase despre Hristos, de care Legea este aşa de plină. Şi la Iov a fost gândul acesta: există Unul, care va căuta dreptul meu, Unul care mă va răscumpăra, pe mine sărăcitul, nenorocitul; ştiu că El trăieşte şi că eu Îl voi vedea ca Dumnezeu al meu. Şi astfel înţelegem că Iov – ca şi ceilalţi credincioşi ai Vechiului Testament – a apucat prin credinţă pe Hristos, fără să-L cunoască în descoperirea Lui deplină.

Iov cunoaşte totodată, că Răscumpărătorul Lui este mai presus de toate. „Şi la urmă El Se va ridica pe pământ”, exclamă el. În Isaia 48.12 „ „Ascultă-Mă, Iacove, şi tu, Israele, cel chemat de Mine! Eu sunt Acelaşi: Eu sunt Cel dintâi şi Eu sunt Cel din urmă.“ citim: „Eu sunt Acelaşi: Eu sunt Cel dintâi şi Eu sunt Cel din urmă.” Prin Duhul lui Dumnezeu Iov a ştiut sau a simţit ceva despre acest adevăr. Ca Singurul, care rămâne, Dumnezeu Se va înălţa la urmă pe pământ, El, singurul care are autoritatea. Ce mângâiere pentru Iov! Răscumpărătorul, Eliberatorul, trăia. El era măreţ peste toate şi va fi aşa şi în viitor. Iov putea mărturisi prin credinţă că Acesta era Răscumpărător şi Eliberator.

Şi chiar mai mult. El crede şi în viitorul lui minunat. „Şi după ce această piele a mea va fi nimicită”, adică distrugerea existenţei mele a avut loc pe deplin, atunci eu nu voi pieri şi nu mă voi pierde, ci „fiind în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu”. Deci el credea în învierea

trupească. Aceasta este credinţă! Şi ce ciudat, să găseşti o astfel de credinţă în timpul acela!

Un gând, pe care îl găsim deseori în Vechiul Testament, este acela, că numai Dumnezeul Cel viu poate glorifica. Şi prin viaţă se înţelegea unirea sufletului cu trupul, fie acum, fie cândva în înviere. „Voi cânta Domnului toată viaţa mea”, spune psalmistul, „voi cânta psalmi Domnului meu cât voi fi” (Psalmul 104.33). Când Ezechia a fost bolnav şi simţea moartea că se apropie, el se plânge: „Nu-L voi vedea pe Domnul, pe Domnul pe pământul celor vii” (Isaia 38.11). Şi mai târziu el mărturiseşte: „Pentru că nu locuinţa morţilor Te va lăuda, nu moartea Te va preamări; cei care coboară în groapă nu mai speră în credincioşia Ta. Cel care trăieşte, cel care trăieşte Te va lăuda!” (Isaia 38.18,19). Şi în cartea Iov găsim de mai multe ori gândul acesta. Şi de aceea este sigur, că Iov s-a gândit la înviere, atunci când a spus: „fiind în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu.” Prin aceasta el nu voia să spună: răscumpărat din trup, ci: din trupul de înviere, pe care Dumnezeu mi-l va dărui, după ce distrugerea existenţei mele actuale a avut loc definitiv. Şi chiar şi în aceasta vedem cum Dumnezeu a lăsat pe credincioşii Vechiului Testament să înţeleagă prin credinţă lucruri asupra cărora El voia să lase lumina revelaţiei Sale să cadă abia în timpuri mult mai târzii.

În strânsă legătură cu aceasta stă dorinţa mare a lui Iov, să se bucure personal în Dumnezeul său. Şi acest gând este adus întotdeauna în Vechiul Testament în legătură cu viaţa. Impresionante sunt cuvintele cu care Iov exprimă speranţa sa. „Pe care eu însumi (de fapt: „pentru mine, în favoarea mea”) Îl voi vedea”, spune el. Dumnezeu ca posesiunea personală a lui, ce gând! Da, El este pentru toţi prezent, şi nenumărat alţii se vor bucura în El. Dar El va fi şi pentru fiecare din noi posesiune a noastră, parte a noastră în veşnicie. Cât de plăcut şi intim exprimă Iov aceasta: „…ochii mei Îl vor privi, şi nu ai altuia.” Nu este ca şi cum el ar fi vrut să spună: Dumnezeul, pe care prietenii mei vor să mi-L prezinte, da, aşa cum eu însumi am gândit şi am vorbit uneori despre El, acesta nu era Dumnezeul meu, ci un Altul, pe care eu nu-L cunoşteam. Însă atunci Îl voi vedea ca Dumnezeu al meu, când toate acestea, toată nenorocirea a trecut pentru totdeauna.

Mai mare certitudine decât poseda Iov nici noi nu putem avea. Este desigur însă un privilegiu să putem deveni conştienţi în timpul de acum, în care trăim, de relaţia noastră personală cu Dumnezeu. Acolo unde un serviciu divin egoist vorbeşte deseori despre El numai ca „Dumnezeire” şi unde tot ce este personal în relaţie cu El se şterge şi se banalizează ca porniri sentimentale, care cândva se vor dovedi ca autoamăgiri, acolo, ştiind că Îl avem ca posesiune a noastră, putem spune împreună cu Iov fiind plini de speranţă vie: „Mi se topesc rărunchii înăuntrul meu.”

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (4)

Rirlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (4) Ich weiß, dass mein Erlöser lebt“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1992, pag. 360 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 5-a: Unul dintr-o mie

Versete călăuzitoare: Iov 32-33

Cu capitolul 32 începe în cartea Iov o secţiune cu totul nouă. În cele care au premers s-a pus întrebarea referitoare la cauza suferinţei credinciosului. Aceasta nu era o „întrebare teoretică". Era „practica" cea mai înspăimântătoare în persoana greu încercată a lui Iov. Întrebarea a apărut nu prin mintea căutătoare a omului, ci prin realitatea vie. De aceea oamenii care iau parte la ea sunt luaţi în totalitate captivi de ea. Ei luptă cu tot ce este în ei pentru o rezolvare, ei exprimă convingerile lor cele mai profunde; tot ce au avut ei parte în viaţa lor lungă, au văzut, au trăit, au gândit, pun pe talerul cântarului, ca să facă clar unul altuia convingerea lor. În vâltoarea disputei lor este uitată chiar şi prietenia, care îi leagă. Şi pe lângă aceasta, de pe buzele celui suferind vin acuzaţii neliniştitoare, îndoieli, cuvinte de împotrivire faţă de Dumnezeu, dar uneori şi cuvinte de încredere în Dumnezeu, copilărească, intimă.

Acum toate aceste cuvinte au amuţit. Tot ceea ce cei trei prieteni ştiau, a fost spus. În zadar! Ei nu au putut să-l convingă pe Iov. Şi el şi-a vărsat toată inima înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Acum a sosit timpul lui Dumnezeu. Mai întâi El va vorbi printr-un om lui Iov şi prietenilor lui. După aceea vine Dumnezeu Însuşi. Şi finalul este, că în lumina Lui toate inimile sunt date pe faţă.

Deci mai întâi un om, trimis de Dumnezeu. Dar nu au vorbit deja destul oamenii? Nu s-a arătat clar, că ei erau neputincioşi să găsească o rezolvare pentru enigma suferinţelor lui Iov? Nu s-a oprit fiecare la punctul lui de vedere? Am văzut, că cei trei prieteni n-au avut dreptate, dar nici Iov n-a avut dreptate. Deoarece la aceşti patru bărbaţi bătrâni, înţelepţi a ieşit la lumină aşa de clar slăbiciunea omului, ar trebui să fim înclinaţi să spunem: acum nici un om, cu lipsuri în înţelegere ca toţi ceilalţi, cu posibilitatea unui fel de gândire greşită; acum Dumnezeu Însuşi!

Însă este bine şi bogat în învăţătură pentru noi, că Dumnezeu a lucrat altfel în istoria lui Iov, decât am fi făcut-o noi; şi aici se arată iarăşi adevărul cuvântului rostit de Isaia: „Pentru că gândurile Mele nu sunt gândurile voastre … sunt mai înalte decât gândurile voastre" (Isaia 55.8,9). Bine şi bogat în învăţătură, deoarece şi astăzi se întâlneşte deseori ceartă printre credincioşi, la care însă uneori este vorba de înţelegerea adevărului, însă prin faptul că de ambele părţi este absurditate, unilateralitate şi iubire de sine, rezolvarea problemelor este imposibilă. Cât de mult eşti uneori pus în încurcătură într-o astfel de ceartă, că nu ştii ce parte să alegi! Dar cât de minunat este când Dumnezeu dăruieşte unul dintr-o mie, care ştie să diferenţieze bine, care nu se lasă orbit prin argumentele pro sau contra, ci la timpul lui Dumnezeu vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, care apoi întotdeauna este un cuvânt salvator, un cuvânt care conţine cu adevărat rezolvarea greutăţilor. Când se slujeşte credincioşilor printr-un astfel de cuvânt, cât de ruşinaţi devin aceia care mai înainte erau unul împotriva celuilalt, dar care sunt aduşi în acelaşi timp unul la altul!

Unul din aceştia era Elihu. Numele lui înseamnă „Dumnezeul meu este El". Da, el era un

martor adevărat, credincios al lui Dumnezeu. El era mijlocitorul adevărat, care a arătat prietenilor lui Iov ce era greşit la ei şi a arătat lui Iov drumul mântuirii şi al vieţii.

S-au exprimat multe păreri referitoare la persoana lui Elihu. S-au arătat tot felul de greutăţi, care fac imposibilă înţelegerea corectă a locului pe care el îl ocupă în cartea Iov. S-au exprimat îndoieli referitoare la existenţa istorică a lui Elihu. Dar de ce? Nu este nici măcar un singur motiv să se acorde mai mică credinţă valorii istorice a persoanei sale decât lui Elifaz sau Iov. S-a vrut să se vadă în el, ca şi în Melhisedec, o fiinţă supranaturală. Însă pentru aceasta nu este nici o bază. Este adevărat, că o făptură ca a lui Melhisedec apare total neaşteptat în istorisirea din Scriptură. Fără tată, fără mamă, fără genealogie, fără să aibă început al zilelor şi fără sfârşit al vieţii (Evrei 7.3 „fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început al zilelor, nici sfârşit al vieţii, dar asemănat Fiului lui Dumnezeu, rămâne preot pentru totdeauna.“). Însă aceasta nu ne dă dreptul să vedem ceva supranatural în persoana sa. Toate lucrurile numite nu sunt valabile pentru persoana sa, ci sunt valabile pentru preoţia sa. Scriptura însăşi ne dă rezolvarea bună: Melhisedec era aşa, pentru că Dumnezeu voia să ne dea în el o referire la Hristos. Astfel şi noi nu avem nici măcar cea mai neînsemnată pricină să gândim altceva despre Elihu, decât că el era unul din cunoscuţii lui Iov şi a celor trei prieteni ai lui. Este adevărat însă că felul în care el apare, deodată şi neaşteptat, ne lasă să vedem, chiar dacă nu un model în adevăratul sens, totuşi o referire la Hristos. El era unul din credincioşii antichităţii, în care lucra Duhul lui Hristos. Aceasta se arată în felul în care el a ştiut să vorbească conştiinţelor şi să menţină caracterul lui Dumnezeu.

Elihu era în multe privinţe un model al lui Hristos. Vrem însă mai întâi să îndreptăm atenţia spre o diferenţă importantă. Domnul Isus, cu toate că El pe pământ a ocupat un loc de smerenie, a vorbit întotdeauna cu autoritate. Nu aşa cum făceau cărturarii, ci ca Unul care poseda cuvintele lui Dumnezeu, cuvintele Tatălui, ca să le facă cunoscut oamenilor. Aceasta era trimiterea Lui. Singurul Fiu, care este la sânul Tatălui, a trebuit să facă cunoscut şi pe Tatăl (Ioan 1.18 „Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“).

Lui Elihu i se cuvenea o cu totul altă atitudine. El a apărut într-adevăr ca un om al lui Dumnezeu, dar şi ca un om cu slăbiciuni ca şi ceilalţi oameni. El se osteneşte foarte mult, să pună accentul pe faptul că în privinţa aceasta el nu este mai presus de cei patru prieteni (Iov 33.6 „Iată, înaintea lui Dumnezeu eu sunt ca tine: şi eu sunt frământat din lut.“). El însuşi dă o explicaţie, pentru ce el nu a vorbit mai devreme. El era relativ un tânăr şi în zilele acelea ar fi fost total nepotrivit dacă un tânăr nu ar fi acordat toată onoarea unui vârstnic. Între credincioşi acest obicei bun era păstrat cu mai mare respect. Elihu era, în comparaţie cu Elifaz şi ceilalţi, mult mai iniţiat în gândurile lui Dumnezeu, probabil chiar mai profund decât Iov. Însă până când ei au spus tot ce aveau de spus, până când prietenii lui Iov nu mai aveau nimic de spus şi chiar şi acesta era la sfârşit cu cuvintele lui, Elihu rămâne pe planul secund. Când în cele din urmă apare, el are nevoie de un preludiu relativ lung, ca să se scuze, că el ca relativ tânăr bărbat îşi spune părerea.

Însă în cuvintele lui se vede înţelepciunea divină. Aceasta ne lasă să vedem cum în timpul acela se acorda atenţie la ceea ce se cuvine, chiar şi în relaţiile dintre oameni. Şi dacă Duhul lui Dumnezeu lucra în cineva – nicidecum această acordare a onoarei în exterior să fie neglijată -, el se comporta şi mai sever, tocmai pentru faptul că eul propriu era judecat în

prezenţa lui Dumnezeu.

Însă când Elihu începe să vorbească, el exprimă seriozitatea care îl umplea, când de o parte vede trei bărbaţi total greşiţi în loc să fie smeriţi înaintea lui Dumnezeu, deoarece problema care îi preocupa nu au cercetat-o în lumina lui Dumnezeu; şi când de partea cealaltă vede pe Iov, care până în momentul acela încă nu a învăţat să-şi supună pe deplin inima lui Dumnezeu, cu toate că Dumnezeu mergea cu el pe un drum aşa de îngrozitor.

Însă chiar dacă smerirea deplină nu se vedea, totuşi Iov a învăţat mult, şi încercarea nu a rămas fără rod pentru viaţa lui de credinţă, chiar în timpul acela. Vedem în aceasta din nou că toate ostenelile lui Dumnezeu cu noi, oriunde şi oricând, nu se pierd pentru suflet. Uneori pare că disciplinarea ar fi fără rezultate, însă în inimă este pregătită deja binecuvântarea. Cel mai important lucru în încercările unui credincios nu este ce vedem noi din acestea, ci ceea ce s-a lucrat în inimă. La fel este şi cu binecuvântările. Nu binefacerile, cu care harul lui Dumnezeu dăruieşte pe ai Săi, sunt cele mai de preţ, ci binecuvântarea de care are parte inima în acestea, că se bucură în Dumnezeul ei. Şi starea ei înaintea lui Dumnezeu este totodată binecuvântarea cea mai bună şi premisa pentru toate binecuvântările exterioare.

La fel şi Iov era temeinic în situaţia să se cunoască pe sine însuşi. Nici acuzaţiile împotriva lui Dumnezeu, şi nici conflictul cu prietenii, pe care îi respecta mult, nu şi le-a imaginat odinioară a fi posibile. În tot ce el a avut parte odinioară, niciodată astfel de gânduri şi simţăminte nu i-ar fi venit. Şi în ceea ce priveşte prietenii: incapacitatea lor de a-l convinge pe Iov nu ar fi trebuit să-i determine să se întrebe dacă nu cumva lor le lipsea ceva? Nu era probabil o bârnă în ochii lor, din cauza căreia nu puteau vedea aşchia din ochii lui Iov? Desigur, cunoaşterea tuturor acestora nu era prezentă în momentul apariţiei lui Elihu, nici la ei şi nici la Iov. Însă conştienţa a fost trezită prin tot ce s-a petrecut. Şi în momentul acesta Dumnezeu păşeşte în mijloc, mai întâi prin slujba lui Elihu, ca să aducă rezolvarea.

Elihu ocupă ultimul loc, cu toate că se scuză pentru vorbirea lui. Însă această atitudine rezultă dintr-un principiu, pe care omul refuză permanent să-l înţeleagă, şi anume, că ultimii trebuie să fie primii şi primii trebuie să fie ultimii. În privinţa aceasta această carte este în concordanţă cu întreaga Scriptură şi cu toate căile lui Dumnezeu cu omul. La timpul potrivit El aduce oameni înainte, pe aceia care până atunci erau total necunoscuţi; aşa cum noi nu am auzit nici măcar numele lui Elihu, înainte să fi venit timpul lui Dumnezeu pentru el ca să vorbească. Noi am fi procedat altfel. Dacă ar trebui să scriem o carte ca aceea scrisă despre Iov, am pregăti pe cititor chiar de la început cu o făptură ca aceea a lui Elihu, care va juca un rol aşa de important. Însă Dumnezeu acţionează cu înţelepciune desăvârşită. Tocmai prin locul modest, pe care Elihu l-a ocupat până în momentul când a început să vorbească, dă o impresie mare apariţiei lui.

În legătură cu caracterul lui Elihu vrem să arătăm cu un cuvânt, că atunci când El vorbeşte despre suflarea Celui Atotputernic (Iov 32.8; 33.4 „(32:8) Dar este un duh şi acesta este în om; şi suflarea Celui Atotputernic le dă pricepere.“ „(33:4) Duhul lui Dumnezeu m-a făcut şi suflarea Celui Atotputernic îmi dă viaţă.“), prin aceasta este vorba de altceva decât ceea ce noi obişnuim să înţelegem prin inspirarea Scripturii. Cartea Iov însăşi face parte din „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2. Timotei 3.16), aceasta înseamnă, că în ea – aşa cum o cunoaştem – este notat totul conform planului lui Dumnezeu. Însă tocmai aşa cum noi găsim cu siguranţă lucruri greşite în

expunerile lui Iov şi ale prietenilor lui, la fel şi cuvintele lui Elihu nu sunt desăvârşite, nu sunt perfecte, nu sunt Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Ca şi credincios el s-a lăsat călăuzit şi învăţat prin Duhul lui Dumnezeu şi a preluat părerile şi simţămintele lui din suflarea Celui Atotputernic, aşa cum şi astăzi credincioşii pot face în cuvânt şi scriere. Însă aceasta este altceva decât inspiraţia, prin care se realizează o redare desăvârşită şi perfectă a gândurilor lui Dumnezeu. Aceasta o găsim de exemplu în epistolele lui Pavel, şi este foarte instructiv să se constate că atunci când Pavel o singură dată exprimă simţămintele lui ca credincios, el aminteşte exact aceasta, gândind, aşa cum a spus el, că posedă şi Duhul lui Dumnezeu (1. Corinteni 7.10,12,25,40 „Dar celor căsătoriţi le poruncesc nu eu, ci Domnul: soţia să nu se despartă de soţ.“ „Dar celorlalţi le spun eu, nu Domnul: dacă vreun frate are o soţie necredincioasă şi ea vrea să locuiască mai departe cu el, să n-o părăsească.“ „Iar despre fecioare, nu am poruncă de la Domnul; dar îmi dau o părere, ca unul care am primit îndurare de la Domnul ca să fiu vrednic de crezare.“ „Dar, după părerea mea, este mai fericită dacă rămâne aşa; şi gândesc că şi eu am Duhul lui Dumnezeu.“). Pe drept s-a spus de mulţi comentatori ai Scripturii, că de aceea noi trebuie să acordăm valoare mare acestor afirmaţii ale lui Pavel.

Din contextul, în care se găsesc, rezultă clar că erau gânduri bune, în concordanţă cu Duhul lui Dumnezeu. Şi astfel ni se cuvine să onorăm vorbirea lui Elihu; noi putem învăţa multe din lucrurile bune şi frumoase, pe care el le spune. Cu toate acestea caracterul general al afirmaţiilor lui este al unui credincios care se lasă călăuzit prin Duhul lui Dumnezeu – fără inspiraţie directă. El a fost credincios în acestea, şi astfel Dumnezeu putea să-l folosească ca pe unul dintre o mie, pentru ca să aducă mai multă claritate în chestiunea în care a fost foarte întristat prin Iov şi prietenii lui. Şi tocmai pentru faptul că în privinţa aceasta el stă pe aceeaşi linie cu credincioşii din timpul de acum, el este pentru noi un model potrivit.

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (5)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (5) Einer aus Tausend“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1993, pag. 207 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 6-a: Mustrări severe

Versete călăuzitoare: Iov 34.1-9

> **Iov 34.1-9:** Din nou Elihu a răspuns şi a zis: „Ascultaţi, înţelepţilor, cuvintele mele; şi plecaţi urechea la mine, voi, care aveţi cunoştinţă! Pentru că urechea deosebeşte cuvintele aşa cum cerul gurii gustă mâncarea. Să alegem pentru noi ce este drept, să cunoaştem între noi ce este bine! Pentru că Iov a zis: «Sunt drept şi Dumnezeu mi-a luat dreptul de judecată. Să mint împotriva dreptului meu? Rana mea este de nevindecat, deşi sunt fără vină». Care om este ca Iov? El bea batjocura ca apa şi se însoţeşte cu lucrători ai nelegiuirii şi umblă cu oameni răi! Pentru că a zis: «Nu-i foloseşte omului dacă se desfătează în Dumnezeu».

Elihu a vorbit despre căile pe care conduce Dumnezeu pe păcătos spre mântuirea sufletului său, şi despre rodul preţios al acestor încercări. El nu aplică aceasta la Iov – ceea ce nu ar fi fost în totul corect -, ci lasă aceasta în seama prietenului său, să tragă singur din cele spuse concluziile pentru viaţa şi împrejurările lui. Iov putea acum să se întrebe, dacă nu cumva ţelul lui Dumnezeu cu el era să-i dăruiască o binecuvântare nepieritoare pentru sufletul lui, ca rod al suferinţelor lui.

În capitolul 34 Elihu prezintă adevărul mai departe. Aceasta era necesar atât pentru Iov, cât şi pentru prieteni. De aceea el se adresează tuturor (Iov 34.2 „„Ascultaţi, înţelepţilor, cuvintele mele; şi plecaţi urechea la mine, voi, care aveţi cunoştinţă!“). În cele prezentate anterior am pus accentul pe cuvântul harului, pe care Elihu l-a rostit. Este întotdeauna binecuvântat şi potrivit gândurilor lui Dumnezeu când un credincios vorbeşte având sentimentul harului. Însă atenţionarea, pe care Dumnezeu ne-o adresează în Cuvântul Său în privinţa aceasta, merge mai departe. Ea este: „Cuvântul vostru să fie întotdeauna în har, dres cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să răspundeţi fiecăruia” (Coloseni 4.6). Elihu a procedat astfel. În cuvintele lui nu a lipsit sarea. Elihu nu l-a lipsit pe Iov de mustrarea severă, binemeritată din belşug.

Însă el nu a căzut în greşeala celor trei prieteni. El nu se adresează lui Iov ca fiind un „nedrept” şi nu se pierde în analize ale vieţii de odinioară a lui Iov. El ia ca punct de plecare cuvintele rostite de Iov înaintea urechilor lor. Şi apoi el trebuie să spună cu uimire dureroasă: „Care om este ca Iov?” (Iov 34.7). Cine îndrăzneşte să rostească astfel de cuvinte de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, aşa cum a făcut Iov – chiar dacă el, în ceea ce priveşte umblarea şi faptele lui, nu era un „nedrept”, un „păcătos” -, ar trebui totuşi să dea socoteală de faptul, unde l-au adus aceste cuvinte (Iov 34.5-8 „(5) Pentru că Iov a zis: «Sunt drept şi Dumnezeu mi-a luat dreptul de judecată. (6) Să mint împotriva dreptului meu? Rana mea este de nevindecat, deşi sunt fără vină». (7) Care om este ca Iov? El bea batjocura ca apa (8) şi se însoţeşte cu lucrători ai nelegiuirii şi umblă cu oameni răi!“)! Este adevărat că prietenii lui l-au provocat la aceasta, dar Iov a mers mult prea departe. În râvna lui de a se îndreptăţii faţă de învinovăţirile aduse lui de ei, el a învinovăţit totodată cu la fel de multe cuvinte pe Dumnezeu de nedreptate. El a spus chiar: „Nu-i foloseşte omului dacă se desfătează în Dumnezeu” (Iov 34.9). Felului unilateral de a privi lucrurile al prietenilor, ca şi

cum întotdeauna răul de pe pământ ar fi pedepsit şi binele răsplătit, i-a pus împotrivă un alt fel de a privi lucrurile, nu mai puţin unilateral, şi în amărăciunea lui a vorbit în chip uşuratic despre bunăstarea celor necredincioşi (Iov 21.13 „ei îşi petrec zilele în prosperitate şi într-o clipă coboară în Locuinţa morţilor.“). Astfel de manifestări aveau efect paralizator asupra sentimentului responsabilităţii celorlalţi credincioşi, însă de-a dreptul întărea pe păcătoşi. Era o vorbire, pe care ei o ascultau cu plăcere, dar care l-a îndurerat pe un credincios sincer ca Elihu.

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (6)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (6) Ernster Tadel“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1994, pag. 45 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 7-a: Un rătăcit este învăţat

Versete călăuzitoare: Iov 34.10-15,31-32

> **Iov 34.10-15,31-32:** Deci ascultaţi-mă, voi, oameni ai priceperii: departe de Dumnezeu răutatea şi de Cel Atotputernic nedreptatea! Pentru că El va da omului după fapta sa; şi va face pe fiecare om să găsească toate după calea sa. Da, cu adevărat, Dumnezeu nu va lucra rău şi Cel Atotputernic nu va strâmba judecata. Cine I-a încredinţat Lui pământul? Şi cine I-a supus întreaga lume? Dacă S-ar gândi numai la Sine şi ar strânge la Sine duhul Său şi suflarea Sa, orice făptură ar pieri împreună şi omul s-ar întoarce în ţărână. … Pentru că, a zis el lui Dumnezeu: «Suport pedeapsa, nu voi mai greşi. Ce nu văd, învaţă-mă; dacă am făcut nedreptate, nu voi mai face»?

Elihu intervine cu putere pentru Dumnezeu. „Departe de Dumnezeu nedreptatea”, exclamă el (Iov 34.10-12 „(10) Deci ascultaţi-mă, voi, oameni ai priceperii: departe de Dumnezeu răutatea şi de Cel Atotputernic nedreptatea! (11) Pentru că El va da omului după fapta sa; şi va face pe fiecare om să găsească toate după calea sa. (12) Da, cu adevărat, Dumnezeu nu va lucra rău şi Cel Atotputernic nu va strâmba judecata.“). După aceea pune din nou pe prim, plan în cuvinte clare, marele principiu: „Pentru că El va da omului după fapta sa; şi va face pe fiecare om să găsească toate după calea sa” (Iov 34.11). Aparent aceasta este în concordanţă deplină cu punctul de vedere al celor trei prieteni. Însă diferenţa mare şi importantă constă în aceea, că Elihu o aplică cu totul altfel. Prietenii sunt prin aceasta terminaţi. Ei sunt un tablou caracteristic al credincioşilor, - „tari în învăţătură” -, care gândesc că pot rezolva totul pe cale raţională. Dar, să recunoaştem că Dumnezeu nu ne-a dat adevărul pentru aceasta. Desigur este de cea mai mare importanţă să cunoaştem adevărul, să fim învăţaţi în privinţa lui şi să ne lăsăm învăţaţi prin adevăr, şi pentru aceasta trebuie să folosim mintea noastră. Cine se bazează numai pe simţămintele lui în lucrurile credinţei va ajunge foarte uşor prada a tot felul de învăţături greşite. Pavel vorbeşte însă despre slujba noastră înţeleaptă (Romani 12.1 „Vă îndemn deci, fraţilor, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înţeleaptă.“) şi prin aceasta se referă la slujirea practică a lui Dumnezeu, care nu este călăuzită prin simţăminte, ci prin cunoaştere, prin înţelegerea a ceea ce este după inima Lui. Însă în ceea ce priveşte aplicarea adevărului în situaţiile vieţii noastre zilnice şi mai mult decât atât a altor credincioşi, pentru aceasta este nevoie de o viaţă spirituală în părtăşie intimă, practică cu Dumnezeu. Numai atunci Duhul Sfânt, care locuieşte în noi, poate desfăşura deplin efectul Său binecuvântat, şi numai atunci ne este dăruită din nou lumina de la Dumnezeu pentru orice situaţie, ca să acţionăm, să evaluăm, să sfătuim în acest caz special.

În felul acesta Elihu se fereşte să aplice grăbit la viaţa şi împrejurările lui Iov adevărul despre dreptatea neschimbabilă a lui Dumnezeu. El a înţeles că la Dumnezeu totul are timpul său, hotărât prin El. Însă aceasta nu a schimbat nimic din faptul că faţă de exprimările de revoltă şi necredinţă ale lui Iov trebuia spus adevărul cu putere. Cum ele se vor împlini în chip desăvârşit către sfârşitul timpului ne învaţă cartea Apocalipsa (Apocalipsa 20.12-15; 22.12 „(20:12) Şi i-am văzut pe cei morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea tronului; şi au fost deschise nişte cărţi. Şi a fost deschisă altă carte, care este a vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după cele scrise în cărţi, potrivit faptelor lor. (20:13) Şi

marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; şi Moartea şi Locuinţa morţilor au dat pe morţii care erau în ele; şi au fost judecaţi fiecare potrivit faptelor lor. (20:14) Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte: iazul de foc. (20:15) Şi dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc.“ „(22:12) „Iată, Eu vin curând şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui.“). Elihu nu ştia aceasta, dar cu toate că împrejurările păreau să nu fie în concordanţă cu adevărul, el ţinea totuşi cu tărie la adevăr şi a îndreptat atenţia atât a lui Iov cât şi a prietenilor spre mărimea Aceluia care ţine toate lucrurile în mâna Sa. Cine Îi va cere socoteală (Iov 34.13-15 „(13) Cine I-a încredinţat Lui pământul? Şi cine I-a supus întreaga lume? (14) Dacă S-ar gândi numai la Sine şi ar strânge la Sine duhul Său şi suflarea Sa, (15) orice făptură ar pieri împreună şi omul s-ar întoarce în ţărână.“)? Totodată Elihu îndreaptă atenţia asupra faptului că Dumnezeu se preocupă şi în timpul actual cu omul şi pedepseşte răul conform cu înţelepciunea Lui, fără ca aceasta să fie o regulă fixă, de care omul ar putea lega pe Dumnezeu (Iov 34.16-30).

Însă o deosebită importanţă are ceea ce Elihu îi dă de gândit lui Iov în versetele 31 şi 32. Dacă Dumnezeu ar acţiona cu un om aşa cum acţionează cu Iov, nu este clar că acesta cel puţin a rugat: arată-mi ce nu văd; dacă am făcut ce este nedrept, nu vreau să mai fac?

Acesta este gândul din Psalmul 19.12 „? Cine îşi înţelege greşelile? Curăţeşte-mă de cele ascunse ale mele!“, important pentru fiecare credincios. În final Elihu ajunge la concluzia că viaţa de odinioară a lui Iov nu era o viaţă de făţărnicie şi de păcate ascunse, ci că el „a vorbit fără cunoaştere” (Iov 34.35). Şi dorinţa lui este ca Iov să fie încercat mai departe, pentru ca el să ajungă să înţeleagă şi să nu mai înainteze pe această cale (Iov 34.36,37 „(36) Iov să fie încercat până la capăt, pentru că a răspuns ca cei nelegiuiţi, (37) pentru că adaugă răzvrătire la păcatul lui; bate din palme între noi şi îşi înmulţeşte cuvintele împotriva lui Dumnezeu».“).

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (7)

Titşul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (7) Ein Abgeirrter wird unterwiesen“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1994, pag. 110 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 8-a: Două descoperiri despre Dumnezeu

Versete călăuzitoare: Iov 37.14-16; 38.1 „(37:14) ⍰ Pleacă-ţi urechea la aceasta, Iov, stai liniştit şi deosebeşte lucrările minunate ale lui Dumnezeu! (37:15) Ştii tu cum le-a aşezat Dumnezeu şi cum face să strălucească fulgerul din norul Său? (37:16) Înţelegi tu plutirea norilor groşi, lucrările minunate ale Celui care este desăvârşit în cunoştinţă?“ „(38:1) ⍰ Şi Domnul a răspuns lui Iov din vârtejul de vânt şi a zis:“

> **Iov 37.14-16:** Pleacă-ţi urechea la aceasta, Iov, stai liniştit şi deosebeşte lucrurile minunate ale lui Dumnezeu! Ştii tu cum le-a aşezat Dumnezeu şi cum face să strălucească fulgerul din norul Său? Înţelegi tu plutirea norilor groşi, lucrările minunate ale Celui care este desăvârşit în cunoştinţă?

Ajungem acum la un punct foarte important, referitor la caracterul cărţii Iov. Dumnezeu Se va revela în continuare şi va face aceasta în „Sfintele Scripturi”, în mod spiritual, aşa că noi, cu toate că nu-L vedem pe Dumnezeu, avem voie să cunoaştem gândurile Lui. Scriptura este pentru noi sursa cea mai desăvârşită şi absolut demnă de încredere cu privire la cunoaştere şi înţelegere. Pe lângă aceasta avem, chiar şi astăzi încă, revelarea Lui în natură. Deoarece întreaga creaţie a fost stricată prin păcat (Romani 8.20-22 „(20) Deoarece creaţia a fost supusă deşertăciunii nu de bunăvoie, ci din cauza celui care a supus-o, în speranţa (21) că şi creaţia însăşi va fi eliberată de robia stricăciunii, pentru a se bucura de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu. (22) Pentru că ştim că toată creaţia suspină împreună şi este împreună în dureri de naştere până acum.“), acestei revelaţii îi lipseşte desăvârşirea minunată şi siguranţa, aşa cum este aceea care ne permite să ne bazăm pe Cuvânt ca pe o stâncă.

De aceea este aşa, că revelarea prin natură nu mai are însemnătatea pe care ea a avut-o pentru credincioşii din zilele de demult. Cu cât revelarea lui Dumnezeu era mai puţin cunoscută în Scripturi, cu atât mai mult găsim, chiar şi în istoria Scripturii, că Dumnezeu a vorbit alor Săi prin natură. În Psalmul 19 găsim ambele forme de revelare, şi simţim cum psalmistul este adus la adorare prin ambele forme. Şi în epistola către Romani 1, unde este vorba despre naţiuni, care nu aveau nici o revelare prin Scriptură, ele sunt totuşi responsabile de neîmplinirea voii lui Dumnezeu, „fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu este arătat printre ei”, din lucrările mâinilor Sale. Am observat deja că istoria lui Iov se desfăşoară în timpurile cele mai de la început ale revelării lui Dumnezeu. Şi drept urmare nu ne miră faptul că noi auzim aşa de mult şi în mod aşa de sublim şi impresionant vorbindu-se în această carte despre creaţie. Dumnezeu a încercat pe Iov, Elihu a arătat marele principiu că Dumnezeu disciplinează pe ai Săi şi, dacă ei s-au abătut, vine la ei cu instruire, asemenea unui învăţător. Însă noi putem spune, că vorbirea, pe care a folosit-o acest Învăţător, era vorbirea naturii.

Aşa o prezintă Elihu la sfârşitul vorbirii sale (Iov 36.23; 37.24 „(36:23) Cine I-a rânduit calea Sa? Şi cine a zis: «Tu ai făcut nedreptate»?“ „(37:24) De aceea oamenii se vor teme de El; El nu ia aminte la nici unul din cei înţelepţi cu inima“.“), şi chiar şi în privinţa aceasta el este în concordanţă cu gândurile lui Dumnezeu. Căci aşa va vorbi şi Dumnezeu Însuşi lui Iov. Desigur, mai târziu El va mărturisi prin slujba profeţilor, în multe feluri şi în multe rânduri, şi mult mai târziu El va vorbi „în Fiul” (Evrei 1), şi Evanghelia harului lui Hristos va fi propovăduită pretutindeni; însă aici I-a plăcut

lui Dumnezeu să facă cunoscut gândurile Sale printr-o vorbire, pe care cerurile şi pământul au vorbit-o tuturor oamenilor zi după zi, şi pe care ei probabil au putut-o înţelege atunci mai bine decât astăzi.

Elihu a pregătit pe Iov pentru aceasta, îndreptăţind în mod serios pe Dumnezeu. Slujba lui a fost terminată. El şi-a împlinit misiunea cu credincioşie; ca „unul dintre o mie" el a fost cu adevărat un interpret, un trimis al lui Dumnezeu. Însă acum sosise momentul, când Însuşi Dumnezeul cerului şi al pământului voia să vorbească lui Iov. Putem presupune, că Dumnezeu a folosit slujba lui Elihu, ca să înveţe pe Iov abătut de la adevăr (Iacov 5.10,20 „Fraţilor, luaţi ca exemplu de suferinţă şi de îndelungă răbdare pe profeţii care au vorbit în Numele Domnului." „să ştie că cel care-l întoarce pe un păcătos din rătăcirea căii lui va mântui un suflet din moarte şi va acoperi o mulţime de păcate.") şi să ia din inima lui gândurile incorecte referitoare la Dumnezeu şi la sine însuşi, aşa că acum el era bine pregătit să asculte glasul Învăţătorului Însuşi.

Glasul lui Dumnezeu

Iov 38.1: Şi Domnul a răspuns lui Iov din vârtejul de vânt ...

Ne-am apropiat de momentul deosebit de impresionant, în care Dumnezeu Însuşi lasă să I se audă glasul. Cu câtă înţelepciune cerească a ales El momentul acesta! Să ne lăsăm permanent pătrunşi de atotprezenţa lui Dumnezeu, atât în viaţa noastră cât şi la meditarea la istoria bogată în învăţăminte a lui Iov. El era prezent la toate consfătuirile prietenilor, chiar dacă era nevăzut. El a auzit tot ce s-a spus despre El, multele exprimări, atât ale lui Iov cât şi ale celor trei prieteni, în care El a fost prezentat într-un mod nedemn şi incorect. Cum suntem noi oamenii înclinaţi, ca la prima apreciere nedreaptă a persoanei noastre să intervenim imediat, să ne apărăm, să ne îndreptăţim singuri. Însă Elihu arată clar, că Dumnezeu nu este nici un despot samavolnic, şi că El nici nu răsplăteşte sau pedepseşte binele şi răul omului după o regulă de răzbunare severă. Este însă adevărat, că El acţionează cu oamenii în chip minunat; însă credinciosului, care este atent pe căile Lui, vrea să-i facă cunoscut scopul şi ţelul acestora, cu rezultatul, că Numele Lui este glorificat. Astfel Elihu lasă să se înţeleagă, că Dumnezeu merge căi de har şi de dreptate cu omul, al cărui ţel este pe de o parte ca un nemântuit să se smerească şi să-şi salveze sufletul, şi pe de altă parte un credincios, care s-a abătut, să se pună în ordine. Elihu îndreptăţeşte deci pe Dumnezeu înaintea lui Iov şi mustră îndreptăţirea lui de sine, nerăbdarea şi lipsa de respect. Însă totodată el se fereşte să învinovăţească pe Iov, aşa cum au făcut prietenii. Şi timbrul vocii sale, când mustră pe Iov, este cu totul altfel decât al prietenilor. Am văzut, cum Iov în necazul sufletului lui mereu îşi exprimă sentimentul că este părăsit de Dumnezeu, şi după aceea a vorbit nechibzuit şi cu înflăcărare, însă şi cum după fiecare izbucnire nouă ajunge să se reculeagă într-o oarecare măsură. Cauza deznădejdii lui consta deseori, nu în măsură mică, în cuvintele aspre ale prietenilor lui. Tocmai pentru că ei, care nu au fost loviţi personal de suferinţă, au vorbit aşa de liniştiţi şi aparent bine chibzuiţi, sufletul lui Iov deschis şi sincer a fost rănit profund. Elihu a găsit atât un alt fel de a judeca, cât şi un alt ton de vorbire. El nu a scuzat exprimările necuviincioase ale lui Iov, dimpotrivă, el spune deschis la ce urmări îngrozitoare conduc astfel de cuvinte. Dar ceea ce face persoana lui aşa de atrăgătoare, este faptul că el chiar şi în suferinţa cea mai grea ştie să îndrepte ochii lui şi ai altora spre intenţiile bogate în har ale lui Dumnezeu.

Ce a mai rămas de făcut? Este clar, că numai Unul era prezent, care a putut să dea autoritate şi putere cuvintelor lui Elihu. Acesta era Dumnezeu Însuşi. Făcând excepţie de impresia copleşitoare, care trebuie să fi fost făcută asupra tuturor celor prezenţi, când Creatorul cerului şi al pământului S-a adresat personal unui om prin cuvinte inteligibile, pentru Iov acestea au avut fără îndoială importanţă cu totul deosebită. Nu a implorat el pe Dumnezeu în chip înfocat pentru această favoare? Mai întâi s-a rugat pentru un om, un prieten, care să stea ca mijlocitor între el şi Dumnezeu (Iov 9.33 „Nu este între noi un mijlocitor care să-şi pună mâna peste amândoi.“), mai târziu a dorit un răspuns direct de la Dumnezeu (Iov 31.35 „O, dacă aş avea pe cineva să mă audă! Iată semnătura mea: să-mi răspundă Cel Atotputernic! şi să scrie potrivnicul meu o acuzaţie!“). Ambele erau dorinţa sinceră a sufletului lui şi au lăsat să se vadă în el dorinţa aprinsă, ca totul între el şi Dumnezeu să fie adus în ordine. Nu este impresionant, că Dumnezeu i-a împlinit ambele dorinţe, cu toate că Iov, prin manifestarea dorinţei lui, s-a poziţionat aşa de sus, că gândea că poate să se apropie de Dumnezeu ca un prinţ (Iov 31.36,37 „(36) N-aş purta-o pe umărul meu? Mi-aş lega-o ca pe o cunună. (37) I-aş spune numărul paşilor mei; ca un prinţ m-aş apropia de El.“)?

Vorbirea din vârtejul de vânt

Domnul Însuşi vorbeşte dintr-un vârtej de vânt, după ce cuvintele lui Elihu şi-au făcut lucrarea în inima lui Iov. Chiar felul acesta de a Se revela, ne dă o impresie a ceea ce va fi caracterul şi conţinutul cuvintelor Lui. Era necesar ca Iov să vină adânc sub impresia mărimii şi maiestăţii lui Dumnezeu.

Nemijlocit ne gândim la o altă revelare a lui Dumnezeu, când El a întâmpinat de asemenea pe unul care a greşit. Dar cât de cu totul altfel a fost felul Lui de a proceda! Ilie, marele profet al Domnului, ajunsese slab, zdrobit în puterea duhului său şi în încrederea lui în Dumnezeu, şi aceasta din cauza ameninţării venite din partea unei femei. Prin providenţa divină deosebită el îşi găseşte drumul prin pustie spre muntele lui Dumnezeu. Dumnezeu îl lasă să-şi reverse inima, de două ori. Dar când Dumnezeu vrea să se reveleze, atunci aceasta nu are loc nici prin vânt, nici prin cutremur de pământ şi nici prin foc, ci prin glasul bogat în har al unui susur blând. Acest om zdrobit avea nevoie, la fel ca şi Iov, de un cuvânt de mustrare. Însă cum acţionează Dumnezeu permanent în chip minunat cu ai Săi, corespunzător nevoii sufletului lor! Cel zdrobit este întărit cu har, mângâiat şi ridicat. Cuvântul de mustrare – cu toate că eu cred, că pentru Ilie nimic nu a pierdut din claritate – este serios, dar blând şi scurt. Se limitează la o întrebare pusă de două ori: „Ce faci tu aici, Ilie?” După ce profetul şi-a spus păsul, i se dă o misiune scurtă. Slujba lui nu era încă încheiată, aşa cum a gândit şi s-a rugat el. Şi în final comunicarea umilitoare: „Mi-am oprit în Israel şapte mii, toţi genunchii care nu s-au aplecat înaintea lui Baal şi toate gurile care nu l-au sărutat” (1. Împăraţi 19.18).

Cu totul altfel este la Iov. Acesta trebuia zdrobit la pământ. Când îi mergea bine era în toate privinţele un om după inima lui Dumnezeu, însă suferinţa a provocat în el revoltă şi împotrivire. Mândria inimii lui a devenit vizibilă. Dumnezeu voia să-l elibereze de ea, pentru ca după aceea să-i poată da o binecuvântare dublă. Şi pentru aceasta era necesar ca Cel Atotputernic să se reveleze în toată puterea Sa.

Nu putem spune cum exact a avut loc aceasta. Pot fi numai presupuneri, dacă am încerca s-o facem. Ceea ce contează şi de care suntem siguri este faptul că Dumnezeu a vorbit lui Iov în mod inteligibil înaintea urechilor lui Elihu şi a prietenilor. El nu a amânat până în ziua veşniciei

clarificarea enigmei care îi înconjura, ci le-a dăruit dezlegarea în viaţa aceasta, pentru ca ei să umble tot mai mult în această lumină spre glorificarea Numelui Său şi spre bucuria lăuntrică a inimii lor. – Şi faptul acesta are importanţă pentru noi. Chiar dacă nu avem de aşteptat o revelare directă a lui Dumnezeu, totuşi El ne vorbeşte în mod mult mai clar prin Cuvântul Său, decât a putut vorbi vreodată lui Iov. În acest Cuvânt găsim o comoară de îndrumări, prin care pe căile cele mai întunecate ale vieţii noastre cade lumina strălucitoare a lui Dumnezeu. O, dacă s-ar găsi credinţă, care să asculte de glasul Lui! Într-adevăr, şi astăzi sunt enigme, despre care putem spune, că lumina desăvârşită va cădea asupra lor abia în veşnicie. Dar să fim veghetori, ca nu cumva lipsa interesului şi lipsa credinţei în Cuvântul lui Dumnezeu să nu ne lase în întuneric, în timp ce ar putea fi lumină.

Domnul vorbeşte

Semnificativ este şi faptul că Domnul [Iehova] este Cel care vorbeşte lui Iov din vârtejul de vânt. Sub Numele acesta S-a revelat Dumnezeu lui Israel la începutul istoriei lui, ca Cel veşnic-credincios (Exodul 3.14 „Şi Dumnezeu a zis lui Moise: „EU SUNT CEL CE SUNT“. Şi a zis: „Aşa vei spune fiilor lui Israel: «EU SUNT» m-a trimis la voi“.“). Înainte El era cunoscut sub alte nume. Cel mai vechi dintre ele era acela care Îl prezenta ca Dumnezeu Cel Atotputernic (El, pluralul de la Elohim). Aşa îl găsim în Geneza 1.1 „La început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul.“ ca şi Creator al cerurilor şi al pământului. Şi cu Numele acesta El este numit permanent în discuţiile prietenilor (cu o singură excepţie, şi anume în Iov 12.9 „Cine nu cunoaşte despre toate acestea, că mâna Domnului le-a făcut,“, unde se foloseşte „Iehova”). Aceasta nu ne miră, dacă ne gândim cum cartea Iov este plină de atotputernicia lui Dumnezeu şi de gânduri referitoare la creaţie. De asemenea dovedeşte şi că istoria lui Iov a avut loc în afara lui Israel, şi foarte probabil înaintea istoriei lui Israel. Însă scriitorul cărţii L-a cunoscut pe Dumnezeu ca Iehova. De aceea Numele acesta apare în primele două capitole. Şi ca Iehova, ca Dumnezeul lui Israel, Domnul răspunde lui Iov, Se preocupă cu unul dintre popoare, care căuta sincer să-L cunoască. De aceea putem înţelege, şi că, cartea Iov constituie o parte din revelaţia dăruită lui Israel.

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (8)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (8) Zwei Offenbarungen von Gott“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1994, pag. 226 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 9-a: Dumnezeu Însuşi dă răspunsul

Versete călăuzitoare: Iov 38

De mai multe ori ne-am referit în trecut, că era Dumnezeu Însuşi, Cel care la sfârşitul cărţii Iov dă răspunsul la întrebarea care îi preocupa pe toţi. Dar să observăm, în ce fel face El aceasta. Desigur nu aşa, cum din punct de vedere omeneşte ne-am fi aşteptat, că în final El Se amestecă în discuţie, că El arată unde a greşit Iov, unde au greşit prietenii şi în final să dea un răspuns clar formulat la întrebarea capitală a cărţii:*De ce suferă copiii lui Dumnezeu în lumea aceasta?* Dacă privim chestiunea în felul acesta, trebuie mai degrabă să spunem că rezolvarea nu are loc. Cu regret aceasta a fost făcută şi din partea comentatorilor critici ai Scripturii.

Unii dintre ei au mers chiar aşa de departe, că neagă veridicitatea acestei părţii din cartea Iov. Ei o consideră o schimbare ulterioară şi presupun că iniţial Domnul a vorbit cu totul altfel. Aici se arată atitudinea ciudată a criticului Scripturii: el leapădă ceea ce nu înţelege, ca să preia ceea ce a rezultat din propria fantezie şi pentru care niciodată nu s-a găsit nici măcar o urmă a vreunei dovezi. Să avem atitudinea faţă de Scriptură ca şi credinciosul din Psalmul 1, care îşi avea plăcerea în Legea Domnului şi zi şi noapte cugeta la ea. O astfel de expresie lasă să se înţeleagă că este imposibil la prima vedere să se înţeleagă Cuvântul lui Dumnezeu în toată profunzimea lui. Dar dacă sunt greutăţi în înţelegerea lui, să nu ne punem încrederea numai pe studiu, ştiinţă şi minte. Căci atunci rezultatele vor fi de aşa natură, că pierdem Scriptura şi rămâne marea nesiguranţă „ştiinţifică”. Ci trebuie cugetat zi şi noapte la Cuvântul lui Dumnezeu.

Aşa este şi răspunsul Domnului dat lui Iov. Trebuia Iov să interpreteze ceva? Ar fi trebuit Dumnezeu să înceapă să discute cu el, aşa cum au făcut prietenii? Ah, Iov avea nevoie de cu totul altceva. Sufletul lui trebuia adus înapoi în relaţie corectă cu Dumnezeu, inima lui trebuia pusă pe locul cuvenit. Locul acesta era locul căinţei în praf şi cenuşă. Adus în starea cuvenită înaintea lui Dumnezeu, el va înţelege de la sine totul. Tocmai pentru faptul că Dumnezeu era Cel desăvârşit în toate căile şi faptele Lui, El nu trebuia să dovedească nimic lui Iov. Iov a recunoscut imediat aceasta cu claritate desăvârşită, de îndată ce a rostit cuvintele de căinţă. Mai înainte – spus cu toată reverenţa – chiar şi oratoria divină nu ar fi avut vreo influenţă asupra lui.

Să privim cum stau lucrurile în timpul nostru cu credincioşii care s-au abătut de la Dumnezeu. Ei posedă adevărul revelat al lui Dumnezeu în Scriptură, dar nu-l înţeleg. Învăţătura greşită nu rezultă dintr-o minte neputincioasă, ci dintr-o abatere a inimii. La fel este şi intenţia lui Dumnezeu, în primul rând să frângă mândria lui Iov prin aceea că El Se prezintă pe Sine Însuşi în toată puterea Sa şi maiestatea Sa ca fiind Creatorul. În privinţa aceasta vom vedea cum anumite întrebări, care se întâlnesc în cartea Iov, primesc răspuns.

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (9)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (9) Gott selbst gibt die Antwort“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1994, pag. 333 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 10-a: Nici un răspuns la o mie de întrebări

Verset călăuzitor: Iov 38.2 „„Cine este acesta care întunecă sfatul prin cuvinte fără cunoştinţă?“

> **Iov 38.2:** Cine este acesta care întunecă sfatul prin cuvinte fără cunoştinţă?

Cu această întrebare serioasă se adresează Cel Atotputernic suferindului revoltat. Cât de mult a vorbit Iov!

Cine se cunoaşte câtuşi de puţin, simte că nu ni se cuvine să-l condamnăm din cauza aceasta. Înţelegem destul de bine, că prin suferinţa peste măsură de mare, pe care o avea de îndurat, şi-a pierdut stăpânirea de sine şi deznădejdea s-a dezlănţuit.*„De aceea nu-mi voi mai stăpâni gura; voi vorbi în strâmtorarea duhului meu”,* a spus el însuşi (Iov 7.11 „ De aceea nu-mi voi mai stăpâni gura; voi vorbi în strâmtorarea duhului meu, mă voi plânge în amărăciunea sufletului meu.“). Însă acolo unde noi, oameni ca el, ne reţinem să rostim o sentinţă, este bine să cunoaştem gândurile lui Dumnezeu despre semenii noştri. Şi aici la Iov iese la lumină, cât de mult rău a făcut el prin cuvintele lui nestăpânite. Nu simţim noi la citirea în Iov 3.1 „ După aceasta, Iov şi-a deschis gura şi şi-a blestemat ziua.“ că are loc o îndreptare spre rău? Înainte de momentul acesta Iov era un model desăvârşit al liniştii credincioase în căile Domnului. Acest fel de gândire la caracterizat spre onoarea lui Dumnezeu, spre ruşinarea lui satan şi ca model pentru noi, cărora ne este recomandată spre imitare răbdarea lui Iov (Iacov 5.11 „Iată, îi numim fericiţi pe cei care au răbdat: aţi auzit de răbdarea lui Iov şi aţi văzut sfârşitul dat lui de la Domnul, pentru că Domnul este plin de milă şi îndurător.“). Dar dacă după aceea citim: „După aceasta, Iov şi-a deschis gura şi şi-a blestemat ziua”, atunci în această scurtă informare este cuprinsă deja revolta, împotrivirea, blestemarea zilei, pentru care lui Dumnezeu I se cuvine în toate timpurile mulţumire, atribuirea vinei lui Dumnezeu pentru nereuşitele vieţii sale, sentinţa omului referitoare la căile lui Dumnezeu. Şi prin aceasta Iov a întunecat sfatul lui Dumnezeu pentru sine însuşi şi pentru alţii. Acum şi el însuşi era în întuneric, prin felul lui greşit de gândire i s-a luat acum toată înţelegerea în călăuzirile lui Dumnezeu. Ce atenţionare pentru noi în zilele de necazuri!

Acum Dumnezeu îi cere să stea ca bărbat şi să-l răspundă (Iov 38.3 „Încinge-ţi acum coapsele ca un bărbat; şi Eu te voi întreba şi tu Mă vei învăţa!“). Într-adevăr Iov a recunoscut înaintea lui Dumnezeu slăbiciunea lui ca om prin cuvintele: *„Ce este omul ca să-l preţuieşti?”* (Iov 7.17). Însă pentru că el a îndrăznit să ceară răspundere din partea lui Dumnezeu (Iov 31.35-37 „(35) O, dacă aş avea pe cineva să mă audă! Iată semnătura mea: să-mi răspundă Cel Atotputernic! şi să scrie potrivnicul meu o acuzaţie! (36) N-aş purta-o pe umărul meu? Mi-aş lega-o ca pe o cunună. (37) I-aş spune numărul paşilor mei; ca un prinţ m-aş apropia de El.“), acum se cuvenea din partea lui să aibă atitudinea unui viteaz. Dumnezeu îi răspunde cu o contra-întrebare: *„Unde erai tu când am întemeiat pământul?”* (Iov 38.4). Creatura este pusă înaintea Creatorului, acesta este gândul principal al acestor cuvinte ale Domnului. Iov trebuia să rămână dator cu răspunsul: crearea lumii, această lucrare minune înmiită a lui Dumnezeu a avut loc cu mult înainte ca el să fie creat, un om între mulţi alţii, o creatură în mijlocul unei creaţii, despre al cărei început el nu ştia nimic şi nici cum Dumnezeu a întreţinut-o. Şi aşa cum Iov a rămas dator cu răspunsul la această întrebare de bază, la fel a

rămas dator şi cu răspunsul la mai mult de cincizeci de întrebări ale lui Dumnezeu, prezentate în capitolele 38-41. Orice închipuire omenească este nimicită aici prin Dumnezeu; cuvintele arogante ale lui Iov amuţesc, de îndată ce El vorbeşte.

Trebuie însă să păstrăm în vedere, că nu era intenţia lui Dumnezeu să Se delimiteze faţă de Iov la lucrările Sale de Creator. Dimpotrivă: El voia să preocupe inima lui Iov şi inima noastră a tuturor, care am ales cuvintele Lui minunate ca învăţătură, cu Persoana Sa. Omul trebuia eliberat de orice gând cu privire la sine însuşi şi în smerenie să înveţe să se plece înaintea mărimii Creatorului. Căci dacă lucrările lui Dumnezeu sunt aşa de minunate, cu cât mai minunat este atunci El, care a făcut aceste lucruri! Dacă noi devenim mici la privirea a ceea ce El a făcut, cât de fără valoare suntem noi atunci faţă de El Însuşi! Dar totodată: cât de mult ne încurajează un astfel de simţământ să ne punem toată încrederea în El (Psalmul 146.5,6 „(5) Ferice de acela care-L are pe Dumnezeul lui Iacov ca ajutor al lui, a cărui speranţă este în Domnul Dumnezeul său, (6) care a făcut cerurile şi pământul, marea şi tot ce este în ele, care păzeşte adevărul pentru totdeauna,“). Se va fi preocupat oare mai târziu Iov mult cu behemotul sau cu leviatanul? Nicidecum, dar el era plin de Dumnezeu, mai mult decât înainte (Iov 42.5 „Auzisem de Tine, cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te vede.“). Şi prin aceasta ţelul lui Dumnezeu a fost atins.

Partea aceasta ne oferă învăţătura minunată, că înainte de toate şi în primul rând depinde dacă noi ne aflăm pe locul corect înaintea lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu nu discută cu Iov. De îndată ce acesta a ajuns sub impresia incapacităţii lui de a explica lucrările minunate ale creaţiei, el a înţeles că mult mai puţin este capabil să evalueze căile lui Dumnezeu şi planurile Lui cu sufletul unui om. Planurile Lui cu sfinţii, pe care îi iubeşte, simpatia Lui faţă de ei, credincioşia Lui, purtarea de grijă şi călăuzirea – cu cât mai profunde sunt acestea decât lucrarea creaţiei! În creaţie admirăm puterea şi maiestatea Sa, dar în călăuzirea sufletelor vorbeşte inima Sa. El ştie cine suntem, Îşi aminteşte că suntem ţărână (Psalmul 103.14 „Pentru că El ştie din ce suntem făcuţi: Îşi aminteşte că suntem ţărână.“). El ştie de asemenea ce vrăjmaş puternic al sufletelor stă împotriva noastră. Şi cu toate acestea El vrea să realizeze planurile Sale în aceşti oameni slabi – planuri, care sunt mult mai mult decât creaţia. El vrea să fie glorificat în cel mai înalt grad, nu prin cântecul naturii (Psalmul 19), nu prin cântecul de bucurie al stelelor dimineţii (Iov 38.7 „când stelele dimineţii cântau împreună şi toţi fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie?“), ci în sfinţii Săi şi să fie privit cu uimire în toţi cei care au crezut (2. Tesaloniceni 1.10 „când va veni ca să fie glorificat în sfinţii Săi şi să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toţi cei care au crezut (pentru că mărturia noastră faţă de voi a fost crezută).“). Revelarea deplină a inimii lui Dumnezeu o vedem în binecuvântările veşnice, pe care El le dăruieşte alor Săi. Pentru ei El Însuşi a coborât în Hristos, în El, Cel care era nu numai Adevărul, ci în Fiinţa Lui a revelat deplin pe Tatăl. Nimic din toate acestea nu puteau fi revelate lui Iov, însă inima lui a fost îndreptată prin smerire spre aceste lucruri.

Pe baza acestor remarci vom putea savura pe deplin splendoarea şi maiestatea cuvine divine din capitolele 38 - 41, la citirea şi meditarea asupra lor, şi ne vom deschide faţă de impresia mărimii Creatorului, fără să cădem în greşeala să rămânem prea mult la aceste lucruri, aşa cum nu era intenţia lui Dumnezeu cu Iov şi nici cu noi.

Să mai observăm, că Dumnezeu vorbeşte mai întâi despre lucrurile mari din natură: pământul (Iov 38.4-7 „(4) ? Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere! (5) Cine i-a hotărât măsurile – dacă ştii? Sau cine a întins sfoara peste el? (6) Pe ce au fost aşezate temeliile lui? Sau cine i-a pus piatra unghiulară, (7) când stelele dimineţii cântau împreună şi toţi fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie?“), marea (Iov 38.8-11 „(8)

Şi cine a închis marea cu uşi, când a ţâşnit, ieşind din pântece, (9) când i-am făcut norul veşmânt, şi întunericul gros un scutec pentru ea, (10) când i-am tras hotarul Meu şi i-am pus zăvor şi uşi (11) şi am zis: «Până aici să vii şi nu mai departe; şi aici să se oprească valurile tale mândre»?“), dimineaţa (Iov 38.12-15 „(12) ⍰ În zilele tale ai poruncit tu dimineţii? Ai făcut zorile să-şi cunoască locul lor, (13) ca să apuce capetele pământului şi cei răi să fie scuturaţi de pe el? (14) El se schimbă ca lutul unei peceţi şi toate se aşază ca într-un veşmânt; (15) şi lumina le este oprită celor răi şi braţul ridicat este frânt.“), adâncul şi împărăţia morţii (Iov 38.16-18 „(16) ⍰ Ai pătruns tu până la izvoarele mării? Şi ai umblat tu prin ascunzişurile adâncului? (17) Ţi s-au descoperit ţie porţile morţii? Sau ai văzut tu porţile umbrei morţii? (18) A cuprins înţelegerea ta lăţimile pământului? Spune, dacă ştii toate.“), lumina şi întunericul (Iov 38.19-21 „(19) ⍰ Unde este calea spre locuinţa luminii? Şi unde este locuinţa întunericului, (20) ca s-o iei spre hotarul lui şi să poţi cunoaşte cărările spre casa lui? (21) Tu ştii, pentru că atunci erai născut şi numărul zilelor tale este mare!“), zăpada, vântul, ploaia, gerul, stelele, norii, furtuna (Iov 38.22-38).

Însă după aceea Se îndreaptă spre lucrurile mici şi exprimă purtarea Lui de grijă pentru cele create (Iov 39).

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (10)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (11) Auf tausend Fragen keine Antwort“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1995, pag. 52 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 11-a: Cine s-ar putea compara cu Dumnezeu?

Versete călăuzitoare: Iov 40 şi 41

> **Iov 41.10-11:** Deci cine este cel care va sta înaintea Mea? Cine Mi-a dat întâi, ca să-i plătesc înapoi? Tot ce este sub cer este al Meu!

Iov trebuia nu numai să cunoască cât de mic era el faţă de Dumnezeu, ci şi să mărturisească, că el a păcătuit; el trebuia să arate căinţă. De aceea Dumnezeu îi aminteşte acum de sentinţa lui temerară faţă de Dumnezeu, prin care el voia numai să se îndreptăţească pe sine însuşi: *„Vrei tu deci să-Mi desfiinţezi judecata? Vrei să Mă condamni, ca să fii tu drept?”* (Iov 40.8). Şi lui Iov i se cere să dovedească că el posedă şi puterea care se cuvine unui judecător moral aşa de sus poziţionat: puterea de a doborî pe cei mândri şi pe păcătoşi (Iov 40.9-14).

Iov nu poate face aceasta, şi pentru a-l face în mod deosebit conştient de aceasta, Dumnezeu îi îndreaptă atenţia spre două creaturi ale Sale, care cu toate că ele sunt total dependente de Dumnezeu, prin înfăţişarea puterii lor naturale exterioară şi impresionantă constrâng pe om la supunere. Este behemotul, conform descrierii un animal terestru, şi leviatanul, un nu mai puţin înfiorător monstru de apă, în care mulţi au văzut un crocodil uriaş. În capitolele 40 şi 41 găsim descrierea impresionantă a acestor două animale, cu scopul să ne umple cu teamă. În ceea ce-l priveşte pe Iov, pentru el aveau importanţă deosebită întrebările, pe care Dumnezeu i le-a pus cu privire la aceste două animale (Iov 40.15-41.10). Ce putea face el împotriva lor? Nimic. La o întâlnire între aceşti doi monştri cu omul, înfrângerea era desigur de partea omului. Singurul lucru, pe care omul îl poate face, este să recunoască aceasta, să ţină seama de aceasta şi să nu înceapă semeţ lupta, ci să se supună:*„Ridică-ţi numai mâna împotriva lui, şi nu-ţi va mai veni gust să-l loveşti”* (Iov 41.8). Dar dacă faţă de aceste creaturi ale lui Dumnezeu este vorba de supunere şi neputinţă, cu cât mai mult faţă de Dumnezeul viu!

Şi pentru timpul nostru este important să îndreptăm atenţia spre puterea lui Dumnezeu în natură şi la reverenţa care se cuvine din partea noastră faţă de El. Trăim într-un timp al biruinţelor mari ale omului asupra împărăţiei naturii. Fără îndoială în privinţa aceasta omenirea realizează o intenţie iniţială a lui Dumnezeu, chiar dacă o face cu mare slăbiciune, ca urmare a păcatului. Căci câte vieţi umane costă progresul în fiecare zi! Şi mai ales: Cum sunt folosite forţele naturii, pe care omul a putut să şi le supună, spre pierzarea şi distrugerea proprie sau spre glorificarea proprie, în loc ca ele să slujească spre onoarea lui Dumnezeu!

Şi totuşi, cât de redus este progresul, dacă ne gândim la mărimea creaţiei! Ce putem răspunde noi în timpul nostru la toate întrebările, pe care Dumnezeu le-a adresat lui Iov? Cei mai mari învăţaţi, ei, cei care au pătruns cel mai adânc în tainele naturii, dacă sunt sinceri, vor fi primii care vor răspunde: numai foarte puţin. Este însă pericolul în timpul nostru, ca aceia care nu fac parte dintre aceşti bărbaţi ai ştiinţei, să-şi închipuie prea mult cu privire la progresul nostru. Ei sunt deplin conştienţi de propria lor necunoaştere, gândesc însă, pentru alţii, că natura nu mai are nici o taină pentru cei bine pregătiţi şi educaţi ştiinţific. Aceasta este

o mare rătăcire. Chiar şi cel mai mare învăţat din timpul nostru cunoaşte la fel de puţin răspunsul la toate întrebările puse de Dumnezeu lui Iov ca şi acesta însuşi. El este „prea neînsemnat”. La o mie de întrebări – şi astăzi încă – nici un răspuns! Căci mare este Domnul, Dumnezeul nostru!

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (11)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (11) Wer könnte es mit Gott aufnehmen?“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1995, pag. 110 şi următoarele.

Traducere: Iob Simionescu

Partea a 12-a: O viaţă trăită în harul lui Dumnezeu

Versete călăuzitoare: Iov 42

Marea luptă a sufletului, despre care ne-a vorbit cartea Iov, se apropie de sfârşit. Rezolvarea întrebărilor numeroase şi adânc pătrunzătoare în viaţa fiecărui om a fost dată, nu în cuvinte, nu în dogme bine demonstrate, ci în inima umilă a celui suferind şi în împotrivitorul însuşi.

Mărturisirea şi restabilirea lui Iov

Iov a răspuns şi a zis: *„Ştiu că poţi face orice şi că nici o hotărâre a Ta nu poate fi împiedicată”* (Iov 42.2). Cât de bine fac aceste cuvinte clare, simple, după aşa de multe alte exprimări ale aceleiaşi guri! Simţim: inima lui a ajuns la linişte. Auzim despre dăruirea faţă de Dumnezeu, de liniştirea sub mâna Domnului, prin care sufletul lui ajunge la odihnă. Mişcător este şi felul în care el se străduieşte ca acum să dea pe deplin dreptate lui Dumnezeu. Odinioară s-a îndreptăţit pe sine însuşi, chiar cu preţul dreptăţii lui Dumnezeu; acum el îndreptăţeşte pe Dumnezeu, chiar dacă prin aceasta el trebuie să mărturisească caracterul lui nedemn. Pentru aceasta alege aceleaşi cuvinte, cu care Dumnezeu l-a chemat să dea socoteală. *„Cine este acela care, fără cunoştinţă, îmi întunecă sfatul?”* Aproape exact aceleaşi cuvinte i-a spus Dumnezeu (Iov 38.2 „„Cine este acesta care întunecă sfatul prin cuvinte fără cunoştinţă?“). Şi răspunsul lui este acum: eu am făcut aceasta: *„Am rostit ce nu am înţeles, lucruri prea minunate pentru mine, pe care nu le cunoşteam”* (Iov 42.3). Cât de bine a înţeles Iov ţelul cerinţelor lui Dumnezeu (Iov 38.3 „Încinge-ţi acum coapsele ca un bărbat; şi Eu te voi întreba şi tu Mă vei învăţa!“): *„Eu te voi întreba şi tu să Mă-nveţi.”* Acum el adresează lui Dumnezeu aceeaşi rugăminte: *„Te voi întreba şi Tu să mă-nveţi”* (Iov 42.4). El se întoarce înapoi la locul care i se cuvine, şi prin aceasta recunoaşte că prin aroganţa inimii lui s-a ridicat peste Dumnezeu.

Însă totodată acum devine clar, cum în smerenie inima lui este adusă aproape de Dumnezeu: odinioară L-a cunoscut din auzite, acum el priveşte la Dumnezeu. *„Auzisem de Tine, cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te vede”* (Iov 42.5). Privind astfel lăuntric pe Dumnezeul lui, plin fiind cu gânduri cuvenite cu privire la El, el se vede totodată şi pe sine însuşi în lumina adevărată, şi, amintindu-şi de tot ce a vorbit împotriva lui Dumnezeu, acum se detestă pe sine însuşi şi are căinţă reală: *„De aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă”* (Iov 42.6). Deci el se detestă pe sine însuşi şi ca să zicem aşa se căieşte stând pe genunchi. Când omul are a face cu Dumnezeu faţă către faţă, încetează toată glorificarea de sine, şi el devine vizibil în goliciunea şi ruşinea lui. Şi apoi el detestă nu numai ceea ce a spus, ci se detestă pe sine însuşi, „eul” încăpăţânat, rău.

De îndată ce omul – chiar şi cel mai bun dintre oameni – ajunge la cunoştinţa nedemnităţii lui, Dumnezeu Se coboară, îl ridică şi îi dăruieşte binecuvântare şi înviorare.

Păcatul prietenilor lui Iov

Este însă ciudat, că mai întâi se vorbeşte despre prieteni şi abia după aceea despre binecuvântarea şi înălţarea, pe care Dumnezeu a dăruit-o lui Iov după restabilirea lui. Mult timp n-am mai auzit nimic despre ei. În timpul ultimei vorbiri lungi a lui Iov, sub îndemnurile lui Elihu, în timpul vorbirii copleşitoare a Creatorului, ei au tăcut. S-a frânt ceva şi în inima lor? Găsim şi la ei smerire? Cu siguranţă nu, căci primul lucru, pe care Dumnezeu li-l spune, este: *„Mânia Mea s-a aprins împotriva voastră."* Probabil că ei au văzut o confirmare a propriei lor teorii despre păcatele lui Iov, în mod deosebit în cuvintele Domnului adresate lui Iov. Parţial şi privit superficial, cuvintele lui Dumnezeu se potriveau cu reproşurile lor împotriva lui Iov. Şi acum ei aud aici – Dumnezeu Se adresează lui Elifaz, ca cel mai bătrân dintre ei -:*„N-aţi vorbit drept despre Mine, ca robul Meu Iov"* (Iov 42.7). Instinctiv te întrebi, în ce a vorbit Iov ce se cuvine despre Dumnezeu. Căci privit superficial s-ar fi putut gândi pe drept, că Iov a vorbit la fel de mult de nedrept despre Dumnezeu ca şi ceilalţi, da, s-ar putea chiar spune, că el a vorbit chiar mai pripit decât Elifaz şi prietenii lui.

Efectiv, noi nu avem voie să trecem cu vederea greşelile făcute de Iov. Dar repetăm: este o diferenţă ca de la cer la pământ, dacă te afli sau nu într-o încercare aşa de grea ca Iov. Pentru cei care ei înşişi nu suferă, este foarte uşor să descopere greşeli în cuvintele revoltate ale celui apăsat. Însă Dumnezeu ţine socoteală de împrejurările în care ele sunt rostite, mult mai mult decât probabil gândim noi. Să nu uităm, că ceea ce era păcătos în cuvintele lui Iov a fost mustrat de Dumnezeu, a fost recunoscut şi mărturisit de Iov şi urmare acestui fapt era iertat de Dumnezeu. De aceea pentru Dumnezeu sosise acum momentul să-Şi amintească cât mult bine a spus Iov în suferinţa lui, câtă credinţă a arătat el chiar şi în acele momente, cum el – în contradicţie cu sine însuşi – a luat prin credinţă ca Salvator pe Dumnezeul acela care în momentul următor i s-a apărut că ar fi un duşman.

Dumnezeu nu este unul care uită aceste lucruri. Însă El evaluează serios greşeala bărbaţilor care în părerea greşită că fac ce este drept, au eşuat complet în judecarea conform gândurilor lui Dumnezeu a unui anumit caz. Ei cunoşteau aceste gânduri, în măsura în care Dumnezeu le-a revelat în timpul acela, dar au greşit grav în aplicarea lor. De aceea, ceea ce ei spun, este pe de o parte foarte adevărat, şi pe de altă parte foarte greşit. Adevărurile abstracte fără viaţă spirituală călăuzită prin Duhul Sfânt sunt întotdeauna un pericol pentru credincioşi. Uneori se produce mai multă pagubă prin aplicarea greşită a unui adevăr decât printr-o nedreptate. Căci adevărul aplicat greşit dă unei rătăciri o aparentă înfăţişare de autoritate divină. Când o nebunie este cunoscută sau ceva, care aparent este fals, te îndepărtezi, însă fiecare credincios este impresionat de adevărul lui Dumnezeu. Deci dacă adevărul este aplicat greşit – ca aici, pentru a nimici moral pe unul care era subiectul special al intereselor lui Dumnezeu -, atunci aceasta este ceva îngrozitor în ochii Săi. Şi cei trei prieteni s-au făcut vinovaţi de acest păcat. Fără îndoială Dumnezeu nu-i va compara în privinţa aceasta cu Iov, înainte ca ei să se fi smerit; dar pentru că aceasta a avut loc, pentru că Iov a fost declarat drept de Dumnezeu în privinţa aceasta, a recunoscut greşelile lui de odinioară şi a primit iertare, acum Dumnezeu Îşi aminteşte de multele lucruri bune, care s-au găsit în inima lui în timpul încercării, şi le pune faţă în faţă cu făţărnicia celor trei prieteni.

Rodul adevăratei smerenii

Cât de deplin a fost Iov restabilit în părtăşia cu Dumnezeu se arată cel mai clar în faptul că Elifaz a jertfit pentru sine şi prietenii lui şapte tauri şi şapte berbeci ca jertfă de ardere-de-tot şi

că Iov trebuia să se roage pentru ei.

Şi pentru noi este instructiv să vedem acest rod al adevăratei smerenii. Credincioşii, care au păcătuit, după mărturisire şi reîntoarcere arată deseori un timp o oarecare teamă, o reţinere în a ocupa din nou locul pe care l-au avut înainte între credincioşi. Suntem convinşi că o astfel de atitudine este bună şi mărturiseşte despre o conştiinţă sinceră. Însă pe de altă parte trebuie să remarcăm cât de desăvârşit iartă Dumnezeu păcatul. Ar trebui mai degrabă să întâmpinăm cu dragoste şi încurajare pe astfel de credincioşi ruşinaţi, decât cu neîncredere şi permanentă condamnare. Să ne gândim la comportarea tatălui faţă de fiul pierdut, cum el şi-a deschis braţele, inima şi casa, ca să primească pe cel reîntors. Cu siguranţă fiul a stat cu teamă şi ruşine la acea masă de sărbătoare, însă fratele lui era de condamnat aspru, care cerea răzbunare în loc de har.

Este de asemenea remarcabil, că prietenii au trebuit să aducă o jertfă de ardere-de-tot. Noi ne-am gândi într-un astfel de caz mai degrabă la o jertfă pentru păcat. Probabil din aceasta avem voie să tragem concluzia că istoria lui Iov a avut loc înainte de darea Legii. În Lege sunt date prescripţii exacte în legătură cu jertfa ce trebuie adusă pentru păcatele săvârşite. Înainte de aceasta este vorba numai despre jertfa de ardere-de-tot, ca la Noe (Geneza 8.20 „Şi Noe a zidit un altar Domnului şi a luat din orice animal curat şi din orice pasăre curată şi a adus arderi de tot pe altar.“), la Avraam (Geneza 22.2 „Şi i-a zis: „Ia acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubeşti, pe Isaac, şi mergi în ţinutul Moria şi adu-l acolo ca ardere de tot pe unul din munţii despre care îţi voi spune“.“) şi la Iov. Felul în care Dumnezeu prescrie această jertfă de ardere-de-tot arată că ea trebuie să exprime o mărturisire solemnă a păcatului: *„… ca nu cumva să vă fac după nebunia voastră; pentru că n-aţi vorbit drept despre Mine, ca robul Meu Iov”* (Iov 42.8).

„Sfârşitul Domnului” cu Iov

Cât de frumos este ceea ce urmează! *„Domnul a întors captivitatea lui Iov, când s-a rugat pentru prietenii săi”* (Iov 42.10). El nu întoarce numai pedeapsa pentru prieteni în urma rugăciunii lui Iov, ci eliberează şi pe Iov însuşi. Acesta s-a simţi captiv pe tot parcursul încercării lui şi a exprimat astfel acest sentiment: *„Îmi pui picioarele în butuci”* (Iov 13.27). *„Dumnezeu m-a înconjurat cu plasa Lui”* (Iov 19.6). Mai târziu va recunoaşte că nu Dumnezeu îl ţinea prins, ci că el însuşi era încurcat în propriile gânduri greşite.

Acum Dumnezeu i-a arătat har, şi că inima lui era plină de har se arată în aceea, că el era imediat gata să arate har, prin aceea că s-a rugat pentru prietenii lui, pentru ei, cei care l-au rănit cel mai dureros.

În acest moment minunat al harului deplin, în timp ce fumul jertfei se înalţă împreună cu rugăciunile unui om care se află deplin în părtăşia lui Dumnezeu, Dumnezeu întoarce totul spre bine pentru Iov. El primeşte dublu din tot ce a posedat odinioară. Prin aceasta Dumnezeu voia să exprime pentru el şi pentru toţi credincioşii necesitatea inimii Sale de a ne binecuvânta şi în exterior. Dacă păcatele noastre au fost iertate, atunci El Se gândeşte la binele pe care l-am făcut şi îl răsplăteşte.

Aşa S-a gândit Dumnezeu acum, că Iov a ţinut cu tărie la El, atunci când încercarea cea mai vitregă a venit asupra lui, aşa că însuşi satan a fost ruşinat. Într-adevăr după aceea Iov a

trebuit să se cunoască pe sine însuşi, dar primirea cu credinţă a tuturor suferinţelor lui din mâna lui Dumnezeu a păstrat valoarea ei pentru Dumnezeu. Şi aceasta era fără îndoială har de la Dumnezeu. Că Iov ţinea cu tărie la Dumnezeu, aceasta a avut loc pentru că Dumnezeu nu l-a părăsit pe Iov. Dacă suntem drepţi şi rămânem statornici, în ciuda a orice ar veni peste noi, aceasta este har, care ne face capabili pentru aceasta. Ştim aceasta şi o recunoaştem cu plăcere. Totuşi rămâne pentru noi o îmbărbătare în viaţa noastră spirituală, că Dumnezeu vrea să răsplătească faptele noastre bune şi nu le va uita, dacă avem mereu înaintea privirii noastre, că credinţa precede faptele. Faptele noastre nu ne pot mântui, nu ne pot salva, nu pot îndepărta nici măcar un singur păcat. Dar dacă toate acestea au avut loc pe baza harului şi au fost primite prin credinţă, atunci Dumnezeu cere de la noi fapte bune, pentru ca să fie exprimată şi confirmată credinţa. Şi cu aceste lucrări El leagă făgăduinţele Lui minunate pentru viaţa de acum şi viaţa viitoare.

Încercarea a părut desigur lui Iov nesuportabil de lungă, atunci când a îndurat-o. Dar cât de scurtă trebuie să fi fost ea în amintirea lui, când el a recunoscut mâna lui Dumnezeu în suferinţe şi s-a gândit în urmă la ele în viaţa lungă care a urmat după aceea. O viaţă de părtăşie netulburată cu Dumnezeul său, plină de binecuvântări, în care totul s-a reîntors la el, tot ce a pierdut odinioară, prin aceea că posesiunile lui pământeşti s-au dublat şi în care el deseori a avut în inima lui gândul înviorător al psalmistului:*„Este o clipă în mânia Sa, o viaţă în bunăvoinţa Sa”* (Psalmul 30.5).

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (12)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (12) Ein Leben in der Gunst Gottes“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1995, pag. 198 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu